

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2014. május 31.
V. évfolyam 5. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK.....	3
KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	3
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	4
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	4
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	6
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	15
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	15
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	15
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	16
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	18
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	22
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT.....	27
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI.....	28
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	28
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	28
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	28
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	29
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	29
EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK.....	46
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI.....	46
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI.....	46
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI.....	46
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	46
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	48
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	48
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	50
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	50

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

3. A Tribunal d'instance de Bordeaux (Franciaország) által 2013. december 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-650/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartájának 49. cikkét, hogy az kizárja, hogy a nemzeti jog egyik rendelkezése fenntartsa annak mindent összevéve meghatározatlan és aránytalan tilalmát, hogy az enyhébb büntetőtörvény – az 1994. február 1-jei 94-89. sz. törvény – hatályba lépése előtt elítélt személyek enyhébb büntetésben részesüljenek?
- 2) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartájának az európai parlamenti választásokra vonatkozó 39. cikkét, hogy az azt írja elő az Európai Unió tagállamainak, hogy ne tiltsák általános, meghatározatlan és automatikus jelleggel a polgári és politikai jogok gyakorlását, annak érdekében, hogy ne alakítsanak ki egyenlőtlen bánásmódot a tagállamok állampolgárai között?

Gazdasági ügyszak

12. A Juzgado de Primera Instancia (Spanyolország) által 2014. január 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-8/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni a Ley 1/2013 de Protección al Deudor Hipotecario, Reestructuración de Deuda y Alquiler Social által meghatározott egyhónapos határidőt, hogy az ellentétes a 93/13/EGK irányelv 6. és 7. cikkének értelmével?

13. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2014. január 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-47/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni a 44/2001/EK rendelet II. fejezetének 5. szakasza (18–21. cikk) szerinti rendelkezéseket, hogy azok kizárják az említett rendelet 5. cikke 1. pontja a) alpontjának vagy 5. cikke 3. pontjának alkalmazását a jelen ügyhöz hasonló olyan ügyben, amelyben az alperest nem csak ügyvezetőjeként, feladatainak nem megfelelő ellátása vagy jogellenes károkozás miatt, hanem e tisztségtől függetlenül, az alperes és a társaság között létrejött munkaszerződés teljesítése keretében elkövetett szándékos vagy tudatos könnyelműség miatt is felelősségre vonja a társaság?
- 2) a) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén úgy kell-e értelmezni a 44/2001/EK rendelet 5. cikke 1. pontjának a) alpontjában szereplő “egy szerződés vagy egy szerződéses igény” fogalmát, hogy e fogalom egy, a jelen ügyhöz hasonló olyan ügyet is magában foglal, amelyben valamely társaság e társaság ügyvezetői minőségében eljáró

személyt von felelősségre e személy társasági jogi feladatainak megfelelő ellátására vonatkozó kötelezettségének megsértése miatt?

- b) A 2. a) kérdésre adandó igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni a 44/2001/EK rendelet 5. cikke 1. pontjának a) alpontjában szereplő “a [keresettel] vitatott kötelezettség teljesítésének helye” fogalmát, hogy ez azt a helyet jelenti, ahol az ügyvezető ellátta vagy el kellett volna látnia társasági jogi feladatát, amely főszabály szerint az említett rendelet 60. cikke (1) bekezdésének b), illetve c) pontja értelmében vett központi ügyvezetésének helye vagy az üzleti tevékenység fő helye?
- 3) a) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén úgy kell-e értelmezni a 44/2001/EK rendelet 5. cikkének 3. pontjában szereplő “jogellenes károkozás” fogalmát, hogy e fogalom egy, a jelen üggyhöz hasonló olyan ügyet is magában foglal, amelyben valamely társaság e társaság ügyvezetői minőségében eljáró személyt von felelősségre e személy társasági jogi feladatainak nem megfelelő ellátása vagy jogellenes károkozás miatt?
- b) A 3. a) kérdésre adandó igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni a 44/2001/EK rendelet 5. cikkének 3. pontjában szereplő “[az] a hely[...] [...]”, ahol a káresemény bekövetkezett vagy bekövetkezhet” fogalmát, hogy ez azt a helyet jelenti, ahol az ügyvezető ellátta vagy el kellett volna látnia társasági jogi feladatát, amely főszabály szerint az érintett társaságnak az említett rendelet 60. cikke (1) bekezdésének b), illetve c) pontja értelmében vett központi ügyvezetésének helye vagy üzleti tevékenységének fő helye?

Munkaügyi ügyszak

14. A Tribunal du travail de Nivelles (Belgium) által 2014. február 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-65/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A kötelező egészségbiztosításról és táppénzbiztosításról szóló 1994. július 14-i összehangolt törvény végrehajtásáról szóló, 1996. július 3-i királyi rendelet III. címe III. fejezetének 1. és 2. szakasza sérti-e a várandós, a gyermekágyas vagy szoptató munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló, 1992. október 19-i 92/85/EGK tanácsi irányelvet, illetve a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (átdolgozott szöveg) azáltal, hogy nem mentesíti a várományi idő alól a személyes okokból rendelkezési állományba helyezett, szülési szabadságon lévő közszolgálati alkalmazottat, noha ez a helyzet azon közszolgálati alkalmazott esetében, aki lemondott, illetve akit felmentettek?

Polgári ügyszak

20. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2014. január 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-6/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a légifuvarozókra és légi járművek üzemben tartóira vonatkozó biztosítási követelményekről szóló, 2004. április 21-i 785/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikkének g) pontját, hogy a közösségi légifuvarozó által üzemeltetett helikopter azon utasa,

— akit ugyan szerződéses alapon (konkrétan: a légifuvarozó és az utas munkáltatója közötti szerződés alapján) szállítanak,

— de akinek szállítására egy bizonyos munka elvégzése (konkrétan: lavinarobbantás) céljából kerül sor, és

— aki e munka elvégzésében úgy működik közre, hogy “helyismerettel rendelkező irányítóként” ténykedik, és a pilóta utasítására a helikopter ajtaját a repülés során ki kell nyitnia, majd bizonyos módon és bizonyos ideig nyitva kell tartania,

a) “utasnak” minősül, vagy

b) “a pilótafülkében és a fedélzeten szolgálatot teljesítő személyzethez” tartozik?

2) Az 1. a) kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Úgy kell-e értelmezni a nemzetközi légi szállítás egyes szabályainak egységesítéséről szóló, 1999. május 28-án kötött Montreali Egyezmény 17. cikkének (1) bekezdését, hogy az “utas” fogalma a 785/2004/EK rendelet 3. cikkének g) pontja értelmében vett “utast” is mindenképpen magában foglalja?

3) A második kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

Úgy kell-e értelmezni a Montreali Egyezmény 17. cikkének (1) bekezdését, hogy a közösségi légifuvarozó által üzemeltetett helikopter utasa az első kérdésben említett feltételek mellett [az említett rendelkezés értelmében vett] “utasnak” minősül?

21. A Bundespatentgericht (Németország) által 2014. január 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-20/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni a 2008/95/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének b) pontját, hogy azonos és hasonló áruk és szolgáltatások esetében fennállhat a fogyasztók részéről az összetévesztés veszélye, amennyiben egy olyan megkülönböztető képességgel rendelkező betűsort, amely a korábbi, átlagos megkülönböztető képességgel rendelkező szó/ábrás megjelölésben domináns, oly módon vesznek át valamely harmadik személy későbbi szómegjelölésébe, hogy e betűsorhoz egy arra vonatkozó leíró jellegű szószerkezetet toldanak, amely a betűsort a leíró jellegű szavak rövidítéseként magyarázza meg?

22. A Fővárosi Törvényszék (Magyarország) által 2014. január 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-32/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Megfelel-e a tagállam azon eljárása a 93/13/EGK irányelv 7. cikk (1) bekezdésének, amely során a közjegyző által készített alakiságoknak megfelelő okiratban foglalt kötelezettségvállalásnak a fogyasztó részéről történő megszegése esetén a fogyasztóval szerződő fél a bíróság előtti peres eljárás elkerülésével, úgynevezett végrehajtási záradék kiállításával az általa megjelölt összegre érvényesíti igényét anélkül, hogy az alapul szolgáló szerződés egyes kikötései tisztességtelenségének vizsgálatára sor kerülhetne?

2) Kérheti-e ezen eljárás során a már kiállított végrehajtási záradék törlését a fogyasztó azon az alapon, hogy az alapul szolgáló szerződés egyes kikötései tisztességtelenségének vizsgálatára nem került sor, annak ellenére, hogy a bírósági eljárás során a C-472/11. számú ítélet szerint a bíróságnak a fogyasztót tájékoztatnia kell az észlelt tisztességtelen feltételről?

23. A Cour de cassation (Franciaország) által 2014. január 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-41/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni az eredeti műalkotás szerzőjét megillető követő jogról szóló, 2001. szeptember 27-i 2001/84/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében található szabályt, amely szerint a követő jogdíj megfizetése az eladót terheli, hogy véglegesen az eladó viseli e költséget, szerződésben kikötött eltérés lehetősége nélkül?

Közigazgatási ügyszak

65. A Consiglio di Stato (Olaszország) és a Tribunale ordinario di Cagliari (Olaszország) által 2013. december 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-651/13. és C-652/13. sz. ügyek)¹

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 49. és azt követő cikkeket, valamint az EUMSZ 56. és azt követő cikkeket, továbbá az Európai Unió Bíróságának a C-72/10. és C-77/10. sz. egyesített ügyekben 2012. február 16-án hozott ítéletében megerősített elveket, hogy azokkal ellentétes, ha a pályázati eljárás tárgyát képező koncessziók időtartama rövidebb a korábban odaítélt koncessziók időtartamánál, amennyiben a pályázati eljárás célja, hogy orvosolja bizonyos számú piaci szereplő eljárásokból való jogellenes kizárásának következményeit?

2) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 49. és azt követő cikkeket, valamint az EUMSZ 56. és azt követő cikkeket, továbbá az Európai Unió Bíróságának a C-72/10. és C-77/10. sz. egyesített ügyekben 2012. február 16-án hozott ítéletében megerősített elveket, hogy azokkal ellentétes, ha a koncesszióra vonatkozó szabályozásnak a lejárati átmeneti kiigazítása révén történő átalakításának követelménye megfelelően igazolja a pályázati eljárás tárgyát képező koncessziók időtartamának a korábban odaítélt koncessziós jogviszonyok időtartamánál rövidebb megállapítását?

66. Az Oberlandesgericht Düsseldorf (Németország) által 2013. december 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-661/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a 2001/83/EK irányelv 10. cikkének (6) bekezdését, hogy a szabadalmi oltalom olyan rendelkezésre bocsátási ügyletek tekintetében is kizárt, amelyekkel egy harmadik személy a generikus gyógyszer gyártójának kizárólag kereskedelmi okokból olyan szabadalmi oltalom alatt álló hatóanyagot kínál vagy nyújt, amelyet a generikus gyógyszert gyártó vállalat arra kíván felhasználni, hogy azzal gyógyszerjogi forgalomba hozatali engedély megszerzésére irányuló, a 2001/83/EK irányelv 10. cikkének (6) bekezdése értelmében vett tanulmányokat vagy vizsgálatokat hajtson végre?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

a) Független-e a harmadik személy mentessége attól, hogy az általa ellátott generikusgyógyszer-gyártó a rendelkezésre bocsátott hatóanyagot ténylegesen a 2001/83/EK irányelv 10. cikkének (6) bekezdése értelmében mentesség alá eső tanulmányokhoz vagy vizsgálatokhoz használja-e fel? Akkor is kizárt-e a szabadalmi oltalom ilyen esetben, ha a harmadik személynek nincs tudomása átvevőjének privilegizált felhasználási szándékáról, és erről meg sem bizonyosodott?

¹ A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

Vagy a harmadik személy mentessége kizárólag attól függ, hogy rendelkezésre bocsátási ügyletének időpontjában a körülmények összessége (például az ellátott vállalat tevékenységi területe, a rendelkezésre bocsátott hatóanyag csekély mennyisége, a kérdéses hatóanyag szabadalmi oltalmának közeli lejárta, az átvevő megbízhatóságával kapcsolatos tapasztalatok) alapján megalapozottan tekintheti úgy, hogy az ellátott generikusgyógyszer-gyártó vállalat a rendelkezésre bocsátott hatóanyagot kizárólag forgalomba hozatali engedély megszerzése keretében végzett, mentesség alá eső vizsgálatokhoz vagy tanulmányokhoz fogja felhasználni?

b) Kell-e saját intézkedéseket tennie a harmadik személynek rendelkezésre bocsátási ügyletének lebonyolításával összefüggésben annak érdekében, hogy a hatóanyagot átvevője valóban csak privilegizált vizsgálatokhoz vagy tanulmányokhoz használja fel, és különböznek-e az általa teendő intézkedések attól függően, hogy a szabadalmi oltalom alatt álló hatóanyagot csak felkínálják-e, vagy pedig át is adják?

67. A Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Olaszország) által 2013. december 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-689/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Az Európai Unió Bíróságának a C-100/12. sz. ügyben 2013. július 4-én hozott ítéletében az említett ügyben előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyát képező olyan egyedi tényállás vonatkozásában – amikor csupán két vállalkozás vett részt a közbeszerzési szerződés odaítélésére irányuló eljárásban – megállapított elvek alkalmazhatóak-e – a jelen ügyben vitatott tényállás formai hasonlósága okán – az e bíróság előtt folyamatban lévő azon ügyben is, amelyben, jöllehet az eljárásban több, mint két vállalkozás vett részt, az ajánlatkérő szerv anélkül zárta ki az összes vállalkozást az eljárásból, hogy a jelen eljárásban érintett vállalkozásokon kívül a többi vállalkozás megtámadta volna e kizárást, és ily módon a jelen bíróság előtt folyamatban lévő jogvita ténylegesen csak két vállalkozást érint?

2) Az európai uniós jog alkalmazásán keresztül megválaszolható kérdésekre korlátozódva ellentétes-e az uniós jog értelmezésével, így különösen az EUMSZ 267. cikkel a c.p.a. 99. cikke (3) bekezdésének azon eljárási jogi rendelkezése, amely rögzíti, hogy a Consiglio di Stato valamennyi tanácsát és kollégiumát köti a teljes ülése által megállapított valamennyi jogegységi elv, abban az esetben is, ha nyilvánvalóvá válik, hogy a teljes ülés olyan elvet állapított vagy állapíthatott meg, amely ellentétes vagy összeegyeztethetetlen az európai uniós joggal, és így különösen

3) a Consiglio di Stato olyan ügyben eljáró tanácsa vagy kollégiuma, amelyben kétség merül fel a teljes ülés által megállapított jogegységi elvnek az európai uniós joggal való összeegyeztethetősége vagy annak való megfelelése tekintetében, köteles-e indokolt végzéssel a teljes ülés elé utalni a kereset tárgyában való döntéshozatalt, esetlegesen még azt megelőzően, hogy előzetes döntéshozatal céljából az Európai Unió Bíróságához fordulna a vitatott jogegységi elv európai megfelelésének vagy összeegyeztethetőségének megállapítása céljából, illetve, épp ellenkezőleg, az Európai Unió jogának helyes értelmezése érdekében a Consiglio di Stato tanácsa vagy kollégiuma önállóan, mint utolsó fokon eljáró nemzeti bíróság az Európai Unió jogának bírósága minőségében terjeszthet-e vagy inkább köteles-e előzetes döntéshozatal céljából kérdést terjeszteni az Európai Unió Bírósága elé?

4) abban az esetben, ha az előző kérdésre adott válasz értelmében a Consiglio di Stato tanácsa vagy kollégiuma előzetes döntéshozatal céljából közvetlenül terjeszthet vagy köteles kérdést terjeszteni az Európai Unió Bírósága elé, illetve minden olyan esetben, amikor az Európai Unió Bírósága – még inkább a Consiglio di Stato teljes ülését követően – egyébként olyan értelemben foglalt állást, hogy az európai uniós jog helyes értelmezése nem, vagy csak részben egyeztethető össze a teljes ülés által megállapított valamely belső jogegységi elvvel, a Consiglio di Stato minden egyes tanácsa vagy kollégiuma mint az Európai Unió jogának utolsó fokon eljáró bírósága közvetlenül alkalmazhatja-e vagy köteles-e alkalmazni az európai uniós jogot az Európai Unió Bírósága által adott helyes értelmezés szerint, vagy épp ellenkezőleg, ezekben az esetekben is köteles-e indokolt végzéssel a

kereset tárgyában való döntéshozatalt a teljes ülés elé utalni, ami azt jelenti, hogy ez utóbbi kizárólagos értékelési és mérlegelési hatáskörébe utalják az Európai Unió Bírósága által kötelező jelleggel megállapított uniós jog alkalmazását?

5) végezetül, az Olasz Köztársaság közigazgatási eljárási rendszerének azon értelmezése, miszerint az Európai Unió Bírósága elé történő esetleges előzetes döntéshozatalra történő előterjesztésnek, illetve csak az ügy abban az esetben történő eldöntésének a teljes ülés kizárólagos mérlegelési hatáskörébe történő utalása, amennyiben e döntés az Európai Unió Bírósága által már meghatározott egységes uniós jogi elvek alkalmazásából következik, nem ellentétes-e az eljárás ésszerű időtartamának és a közbeszerzési szerződések odaítélésére irányuló eljárások tárgyában előterjesztett jogorvoslat gyors benyújtása lehetőségének elvén túl azon követelménnyel is, hogy valamennyi tagállami bíróság teljes mértékben és gondosan érvényesítse az európai uniós jogot az Európai Unió Bírósága által meghatározott helyes értelmezésnek szigorúan megfelelően, az európai uniós jog úgynevezett "hatékony érvényesülése" és e jognak a tagállamok nemzeti jogával (nem csak anyagi, hanem eljárási jogával is) (a jelen esetben az Olasz Köztársaság közigazgatási eljárásról szóló törvénykönyve 99. cikkének (3) bekezdésével) szembeni elsőbbsége elvének legteljesebb kiterjesztése céljából?

68. A Grondwettelijk Hof (Belgium) által 2014. január 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-1/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (egyetemes szolgáltatási irányelv), és különösen annak 9. és 32. cikkét, hogy az egyetemes szolgáltatások szociális díjszabása, és az egyetemes szolgáltatási irányelv 13. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti kiegyenlítési mechanizmus nem csak a nyilvánosan elérhető, helyhez kötött hírközlő hálózathoz való telefoncsatlakozás útján megvalósuló elektronikus hírközlésre alkalmazandó, hanem a mobil hírközlési szolgáltatások és/vagy internet-előfizetések útján megvalósuló elektronikus hírközlésre is?

2) Úgy kell-e értelmezni az egyetemes szolgáltatási irányelv 9. cikkének (3) bekezdését, hogy az lehetővé teszi a tagállamoknak azt, hogy különleges díjszabási lehetőségeket állapítsanak meg az egyetemes szolgáltatási irányelv 9. cikkének (2) bekezdésében szereplő egyetemes szolgáltatásoktól eltérő szolgáltatások esetében?

3) Amennyiben az első és a második kérdésre nemleges válasz adandó: összeegyeztethetőek-e az egyetemes szolgáltatási irányelv érintett rendelkezései az egyenlőség elvével úgy, ahogyan az többek között az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikkében szerepel?

69. A Sąd Najwyższy (Lengyelország) által 2014. január 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-3/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek ("Keretirányelv"), az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ("Egyetemes szolgáltatási irányelv") 28. cikkével összefüggésben értelmezett 7. cikkének (3) bekezdését, hogy minden olyan intézkedés, amelyet a nemzeti szabályozó hatóság a 2002/22 irányelv 28. cikkéből eredő kötelezettség teljesítése érdekében tesz, befolyásolja a tagállamok közötti kereskedelmet, amennyiben ez az intézkedés lehetővé teheti, hogy a másik tagállambeli végfelhasználók az adott tagállam területén nem földrajzi számokhoz férjenek hozzá?

2) Úgy kell-e értelmezni a 2002/21 irányelv 6. és 20. cikkével összefüggésben értelmezett 7. cikkének (3) bekezdését, hogy abban az esetben, ha a nemzeti szabályozó hatóság elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások között keletkezett jogvitákban határoz, és e jogviták tárgyát a 2002/22 irányelv 28. cikkéből eredő kötelezettség e vállalkozások valamelyike általi teljesítése képezi, a nemzeti szabályozó hatóság még akkor sem folytathat le konszolidációs eljárást, ha az intézkedés befolyásolja a tagállamok közötti kereskedelmet, és a nemzeti jog arra kötelezi a nemzeti szabályozó hatóságot, hogy mindig folytasson le konszolidációs eljárást, ha az intézkedés befolyásolhatja e kereskedelmet?

3) A második kérdésre adandó igenlő válasz esetén: úgy kell-e értelmezni a 2002/21 irányelvnek a 6. és 20. cikkével és az EUMSZ 288. cikkel, valamint az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikkének (3) bekezdését, hogy a nemzeti bíróság köteles mellőzni azon nemzeti jogi rendelkezések alkalmazását, amelyek a nemzeti szabályozó hatóságot minden olyan esetben konszolidációs eljárás lefolytatására kötelezik, ha az általa tett intézkedés befolyásolhatja a tagállamok közötti kereskedelmet?

70. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2014. január 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-9/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni az EK 39. cikket, hogy az a tagállam, amelyben az adóalany munkaviszony keretében végez munkát, a jövedelemadó kivetésekor köteles figyelembe venni az adóalany személyes és családi helyzetét abban az esetben, ha

- i. ezen adóalany csak az adóév egy részében dolgozott e tagállamban, miközben másik tagállamban lakott,
- ii. az adóalany ezen időszakban teljes vagy csaknem teljes jövedelmét a munkavégzés helye szerinti államban szerezte,
- iii. az adóalany az adott évben később másik államban dolgozott és lakott, és
- iv. a teljes adóév szempontjából nem az elsőként említett munkavégzés helye szerinti államban szerezte teljes vagy csaknem teljes jövedelmét?

2) Befolyásolja-e az első kérdésre adandó választ, hogy az az állam, amelyben a munkavállaló az adóévben később lakott és dolgozott, nem tagja az Európai Uniónak?

71. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2014. január 13-án, 2014. január 15-én és 2014. január 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-10/14., C-14/14. és C-17/14. sz. ügyek)²

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Olyan esetben, mint amely a jelen ügyben szerepel, amelyben a forrás szerinti állam a kifizetett osztalékból levonta az osztalékadót, az EUMSZ 63. cikk alkalmazásakor az osztalékból származó jövedelmet terhelő azon jövedelemadóra is ki kell-e terjednie a belföldi és a külföldi illetőségű személyek közötti összehasonlításnak, amelyből a belföldi illetőségű személyek esetében levonják az osztalékadót?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén annak értékelésekor, hogy a tényleges adóteher magasabb-e egy külföldi illetőségű személy, mint egy belföldi illetőségű személy tekintetében, a külföldi illetőségű személytől levont holland osztalékadót és a belföldi illetőségű személy által fizetendő azon holland jövedelemadót kell-e összehasonlítani, amelyet az osztalékfizetés évében a

² A megjelölt ügyekben feltett kérdések összefüggnek, illetve részben megegyeznek.

holland társaságokban meglévő teljes befektetésiigegy-állományból számított átalányjövedelem alapján számítanak ki, vagy másik összehasonlítási alap alkalmazását kívánja-e meg az Európai Unió joga? Ezen összehasonlítás elvégzésekor a belföldi illetőségű személy adómentes jövedelmét is figyelembe kell-e venni, és ha igen, mennyiben (lásd a Bíróság C-181/12. sz. Welte-ügyben 2013. október 17-én hozott ítéletét)?

3) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén annak értékelésekor, hogy az esetlegesen hátrányosan megkülönböztető forrásadó a forrás szerinti állam által kötött, a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmény alapján hatásosan semlegesítődik-e, elegendő-e, hogy

- i. e kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmény adómérséklést ír elő a lakóhely szerinti államban a forrásadó beszámítása útján, és hogy a konkrét esetben, jóllehet e lehetőség nem korlátlan,
- ii. a lakóhely szerinti állam által biztosított adómérséklés, mivel csak az osztalékok nettó összegét adóztatják, a forrásadó hátrányosan megkülönböztető részének teljes kompenzációját eredményezi?

Ha az osztalékfizetés évében elégtelen a kompenzáció, jelentőséggel bír-e a semlegesítés értékelésekor annak lehetősége, hogy a be nem számított rész átvihető, és a beszámítási lehetőség a későbbi években kihasználható?

4) a) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén minden olyan költséget figyelembe kell-e venni az összehasonlítás során, amely gazdasági szempontból az osztalékfizetés alapjául szolgáló részvényekhez kapcsolódik?

b) Az előző kérdésre adandó nemleges válasz esetén mégis figyelembe kell-e venni a járulékosan vásárolt osztalékok esetleges levonását és az érintett részvények birtoklása folytán esetlegesen felmerült finanszírozási terhet?

72. A Hof van Beroep te Gent (Belgium) által 2014. január 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-16/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Az 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 5. cikkének (6) bekezdése értelmében vett kivonás adóalapjának, különösen az említett irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett “önköltségi ár” és/vagy az említett irányelv 11. cikke A. részének (2) bekezdése értelmében vett járulékos költségek részét képezik-e a kölcsöntőke után fizetendő kamatok, amelyeket az 1978. július 25-i 78/660/EGK negyedik tanácsi irányelv 35. cikkének (4) bekezdése értelmében csak olyan mértékben lehet beszámítani az előállítási költségekbe, amennyi az előállítás időszakában felmerült?

73. A College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Hollandia) által 2014. január 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-18/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Lehetősége van-e az illetékes hatóságnak arra, hogy a 2007/44 irányelv³ 15a. cikke értelmében vett szándékolt részesedésszerzés kifejezett jóváhagyásakor e jóváhagyást a nemzeti jogszabályok alapján korlátozza vagy feltételekhez kösse? Jelentőséggel bír-e e szempontból az, hogy e korlátozások vagy feltételek a részesedést szerezni kívánó személynek az irányelv (3) preambulumbekzdése értelmében vett kötelezettségvállalásán alapulnak-e?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: szükségesnek kell-e lenniük az illetékes hatóság által meghatározott korlátozásoknak vagy követelményeknek olyan értelemben, hogy az említett hatóság e

3 A 2007/44/EK e cikke helyett valószínűleg a 92/49/EGK (HL L 228., 1. o.) irányelv és a 2002/83/EK (HL L 345., 1. o.) irányelv 15a. és 15b. cikkéről van szó.

korlátozások vagy követelmények hiányában az általa a 2007/44 irányelv 15b. cikkének (1) bekezdésében említett kritériumok nyomán elvégzett értékelés alapján szükségesnek ítélje a szándékolt részesedésszerzés ellenzését?

3) Amennyiben lehetőség van korlátozások vagy követelmények alkalmazására: alapot szolgáltat-e az irányelv 15b. cikkének (1) bekezdése az illetékes hatóság számára arra, hogy a részesedésszerzés keretében például a felügyelőbizottság kétszintű (two tier board) összetételére vonatkozó követelményeket szabjon a részesedésszerzés tárgyát képező vállalat vezetésével (Corporate Governance) szemben?

74. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2014. január 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-39/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Ellentétes-e az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésével a Grundstücksverkehrsgesetz (az ingatlanforgalomról szóló törvény) 9. § -a (1) bekezdésének 3. pontjához hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely az agrárszerkezet javítása céljából a BVVG-hez hasonló állami szervek számára végeredményben megtiltja, hogy egy értékesítendő mezőgazdasági földterületet egy nyilvános pályázat legmagasabb ajánlatot tevőjének adjanak el, ha a legmagasabb ajánlat súlyos aránytalanságban áll a földterület értékével?

75. A Cour de Cassation (Franciaország) által 2014. január 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-40/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A kifejezetten laboratóriumi használatra előkészített állatok importőrére vonatkozhat-e a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1983. március 28-i 918/83/EGK tanácsi rendelet 60. cikkében az ilyen típusú áru kapcsán előírt mentesség, amennyiben az importőr maga nem alapvetően oktatással vagy tudományos kutatással foglalkozó közintézmény vagy jóváhagyott magánintézmény, hanem az ügyfelei az e feltételeknek megfelelő intézmények?

2) A Kombinált Nómenklátúra értelmezésére vonatkozó általános szabályok 5. b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a laboratóriumi kutatásra szánt élő állatok szállítására szolgáló ketrecek az e szabály értelmében vett csomagolóanyagok és csomagolótartályok körébe tartoznak?

Igenlő válasz esetén az ilyen csomagolóanyagokra és csomagolótartályokra alkalmazott “nyilvánvalóan ismételt használatra alkalmas” kifejezést általában, vagy pedig csak az Unió területén történő ismételt használatra vonatkozóan kell értelmezni?

76. A Cour d’appel de Mons (Belgium) által 2014. február 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-55/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A kizárólag labdarúgás céljaira használt sportinfrastruktúra létesítményeinek rendelkezésre bocsátása – azaz egy labdarúgó-stadion játékterének (pálya), valamint a játékos és játékvezetői öltözők időszakos, sportszezononként legfeljebb 18 napra (a sportszezon minden naptári év július 1-jén kezdődik, és a következő év június 30-án ér véget) vonatkozó

használati és üzemeltetési lehetősége – a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 13. cikke B. részének b) pontja (a 2006/112 háairányelv 135. cikke (1) bekezdésének l) pontja) értelmében mentesített ingatlan-bérbeadásnak minősül-e, amennyiben a használati és üzemeltetési jog átengedője:

- teljes körű lehetőséggel rendelkezik arra, hogy a fent hivatkozott 18 napon kívül ugyanilyen jogokat biztosítson az általa kiválasztott más jogi vagy természetes személyeknek;
- a használatra és üzemeltetésre jogosult előzetes engedélye nélkül jogosult bármikor belépni az említett létesítményekbe többek között annak érdekében, hogy megbizonyosodjon azok megfelelő használatáról, és védekezzen minden kárral szemben, azzal az egyetlen feltétellel, hogy nem zavarja meg a sportversenyek megfelelő megtartását;
- ezenkívül fenntartja a létesítményekbe történő belépés állandó ellenőrzésének jogát a létesítmények RFCT általi használatának időtartama alatt is;
- 1750 euró összegű átalánytérítésben részesül a játéktér és az öltözők igénybevétele, a büfé használatának, a létesítmények összességével kapcsolatos gondnoki, őrzési és ellenőrzési szolgáltatás igénybevétele minden napja után azzal, hogy az igényelt összeg 20%-ban a szerződés szerint a labdarúgópályára való belépés jogának, míg 80%-ban a különböző fenntartási, tisztítási, karbantartási (nyírás, vetés, stb.) munkáknak és a játéktér szabályoknak való megfeleléséhez szükséges munkálatoknak, továbbá a használati és üzemeltetési jog átengedője (a jelen esetben a fellebbező Régie) által nyújtott kiegészítő szolgáltatásoknak felel meg?

77. A Bundesverfassungsgericht (Németország) által 2014. február 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-62/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. a) Az Európai Központi Bank Kormányzótanácsának a Technical features of Outright Monetary Transactionsre vonatkozó, 2012. szeptember 6-i határozata összeegyeztethetetlen-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 119. cikk (1) és (2) bekezdésével, valamint a Központi Bankok Európai Rendszere és az Európai Központi Bank alapokmányáról szóló jegyzőkönyv 17–24. cikkével, amiatt hogy meghaladja az Európai Központi Bank monetáris politika terén való, a fent említett jogszabályokban szabályozott hatáskörét, és átnyúl a tagállamok hatáskörébe?

Az Európai Központi Bank hatáskörének túllépését jelenti-e különösen az, hogy az Európai Központi Bank Kormányzótanácsának 2012. szeptember 6-i határozata

aa) az Európai Pénzügyi Stabilitási Eszköz vagy az Európai Stabilitási Mechanizmus gazdaságpolitikai támogatási programjaival függ össze (feltételeesség)?

bb) csak bizonyos tagállamok államkötvényeinek megvásárlásáról rendelkezik (szelektivitás)?

cc) az Európai Pénzügyi Stabilitási Eszköz vagy az Európai Stabilitási Mechanizmus támogatási programjai mellett lehetővé teszi a programban részt vevő országok államkötvényeinek vásárlását (párhuzamosság)?

dd) megkerülheti az Európai Pénzügyi Stabilitási Eszköz vagy az Európai Stabilitási Mechanizmus támogatási programjainak határait és feltételeit (kijátszás)?

- b) Az Európai Központi Bank Kormányzótanácsának a Technical features of Outright Monetary Transactionsre vonatkozó, 2012. szeptember 6-i határozata összeegyeztethetetlen-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 123. cikkéből eredő monetáris költségvetési finanszírozás tilalmával?

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 123. cikkével összeegyeztethetetlen-e különösen az, hogy az Európai Központi Bank Kormányzótanácsának 2012. szeptember 6-i határozata

- aa) nem szab mennyiségi határt az államkötvények vásárlásának (volumen)?
- bb) nem ír elő az államkötvények elsődleges piacon való kibocsátása és a Központi Bankok Európai Rendszere által a másodlagos piacon való felvásárlás közötti időközt (piaci árképzés)?
- cc) lehetővé teszi valamennyi megvásárolt államkötvény lejáratig történő tartását (a piaci logikába való beavatkozás)?
- dd) nem tartalmaz a megvásárolandó államkötvények minősítésére vonatkozóan semmiféle sajátos követelményt (hitelkockázat)?
- ee) egyenlő bánásmódban részesíti a Központi Bankok Európai Rendszerét és az államkötvények magán- vagy más tulajdonosait (adósságcsökkentés)?

2. Másodlagosan, abban az esetben, ha a Bíróság az Európai Központi Bank Kormányzótanácsának a Technical features of Outright Monetary Transactionsre vonatkozó, 2012. szeptember 6-i határozatát nem tekinti az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke első bekezdés b) pontja szerinti kérelem tárgyának alkalmas, valamely uniós intézmény jogi aktusának:

- a) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 119. és 127. cikkét, valamint a Központi Bankok Európai Rendszere és az Európai Központi Bank alapokmányáról szóló jegyzőkönyv 17–24. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azok az euróövezeti központi bankok rendszere számára – vagyilagosan vagy kumulatív jelleggel – lehetővé teszik,
 - aa) az államkötvényeknek az Európai Pénzügyi Stabilitási Eszköz vagy az Európai Stabilitási Mechanizmus gazdaságpolitikai támogatási programjainak lététől és betartásától függő felvásárlását (feltételeesség)?
 - bb) csak bizonyos tagállamok államkötvényeinek felvásárlását (szelektivitás)?
 - cc) az Európai Pénzügyi Stabilitási Eszköz vagy az Európai Stabilitási Mechanizmus támogatási programjai mellett a programban részt vevő országok államkötvényeinek felvásárlását (párhuzamosság)?
 - dd) az Európai Pénzügyi Stabilitási Eszköz vagy az Európai Stabilitási Mechanizmus támogatási programjai határainak és feltételeinek megkerülését (kijátszás)?
- b) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 123. cikkét a monetáris költségvetési finanszírozás tilalmára tekintettel úgy kell-e értelmezni, hogy az euróövezeti központi bankok rendszerének – vagyilagosan vagy kumulatív – lehetősége van arra, hogy
 - aa) államkötvényeket korlátlan mennyiségben vásároljon fel (volumen)?
 - bb) államkötvényeket az elsődleges piacon való kibocsátásuktól számított minimális időköz betartása nélkül vásárolja fel (piaci árképzés)?
 - cc) valamennyi megvásárolt államkötvényt lejártáig tartson (a piaci logikába való beavatkozás)?
 - dd) államkötvényeket minimális minősítési követelmények nélkül vásároljon meg (hitelkockázat)?
 - ee) belenyugodjon a Központi Bankok Európai Rendszerének és az államkötvények magán- vagy más tulajdonosainak egyenlő bánásmódban részesítését (adósságcsökkentés)?
 - ff) a vásárlási szándék bejelentés útján vagy az euróövezet tagállamai államkötvényeinek kibocsátásával időben összefüggő más módon befolyásolja az árképzést (első megszerzésre ösztönzés)?

78. A Tribunale Ordinario di Aosta (Olaszország) által 2014. február 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-68/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Ellentétes-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 106. cikkének (1) és (2) bekezdésében foglalt szabályozással a 2012. augusztus 7-i 135. sz. törvénnyé alakító törvény által részben módosított, 2012. július 6-i 95. sz. decreto-legge 3. cikkének (1) és (4) bekezdése szerinti hatályos olasz szabályozás, amennyiben az előírja, hogy “a kivételes gazdasági helyzetre tekintettel és figyelembe véve a közkiadások visszaszorításával kapcsolatos célok elérése által támasztott elsődleges követelményeket, a jelen rendelkezés hatálybalépésétől kezdve a 2012., 2013. és 2014. évekre az ISTAT-mutatók változásával összefüggő, a hatályos szabályozás által előírt naprakésszé tétel nem alkalmazandó az Istituto nazionale di Statistica által a 2009. december 31-i 196. sz. törvény 1. cikkének (3) bekezdése értelmében meghatározott, a közigazgatás összevont eredménykimutatásában szereplő közigazgatási szervek, valamint a független közigazgatási szervek – ideértve a Commissione nazionale per le società e la borsa (Consob) is – által ingatlanok intézményi célokra bérlőként történő használatáért fizetendő bérleti díjra”, illetve, a (4) bekezdés, amennyiben előírja, hogy “a közkiadások visszaszorítása érdekében az Istituto nazionale di Statistica által a 2009. december 31-i 196. sz. törvény 1. cikkének (3) bekezdése értelmében meghatározott központi közigazgatási szervek, valamint a független közigazgatási szervek – ideértve a Commissione nazionale per le società e la borsa (Consob) is – által ingatlanok intézményi célokra történő használatára kötött bérleti szerződések vonatkozásában a bérleti díjak 2015. január 1-jétől a jelenleg fizetett összeg 15 százalékaival csökkennek”, míg “a jelen rendeletet törvénnyé alakító törvény hatálybalépését követően az előző mondatban meghatározott csökkentést egyébként alkalmazni kell az ezen időpontot követően lejárt vagy meghosszabbított bérleti szerződésekre is”, mivel e szabályozás alkalmas arra, hogy igazolatlan és hátrányosan megkülönböztető előnyt biztosítson a versenyhelyzetben működő jogalanyok számára az ugyanolyan tevékenységet folytató, ugyanakkor az említett szabályozás kedvezményeiben nem részesülő jogalanyok helyzetéhez viszonyítva?

2) Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett “állami támogatásnak” tekinthető-e a szóban forgó szabályozás, mivel az alkalmas arra, hogy igazolatlan és hátrányosan megkülönböztető előnyt biztosítson a versenyhelyzetben működő jogalanyok számára az ugyanolyan tevékenységet folytató, ám az említett szabályozás kedvezményeiben nem részesülő jogalanyok helyzetéhez viszonyítva?

79. A First-tier Tribunal (Information Rights) (Egyesült Királyság) által 2014. február 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-71/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Hogyan kell értelmezni a 2003/4/EK irányelv 5. cikkének (2) bekezdését, és különösen a meghatározott fajtájú környezeti információ szolgáltatásáért felszámolt ésszerű díj tartalmazhatja-e a következőket:

- a) a hatóság által az ilyen információkérés megválaszolásához használt adatbázis fenntartási költségeinek egy része;
- b) a díj megállapításakor megfelelően figyelembe vett, a munkaórákra eső általános költségek?

2) Összeegyeztethető-e az irányelv 5. cikkének (2) bekezdésével és 6. cikkével, ha a tagállam előírja nemzeti rendelkezéseiben, hogy a hatóság a környezeti információ szolgáltatásáért olyan összegű díjat számolhat fel, amely “[...] nem haladja meg a hatóság által ésszerűnek tartott határt”, ha a hatóság “ésszerű határ” meghatározására irányuló határozata az angol jog alapján közigazgatási és bírósági felülvizsgálat tárgya lehet?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

2. A Bíróság (hatodik tanács) 2014. január 30-i végzése (a Tribunale ordinario di Firenze [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-122/13. sz. ügy)⁴

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Tribunale ordinario di Firenze (Olaszország) által előterjesztett kérdés megválaszolására.

Gazdasági ügyszak

10. A Bíróság (második tanács) 2013. november 28-i végzése (a 5a Vara Cível de Lisboa [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-258/13. sz. ügy)⁵

A Bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a 5a Vara Cível de Lisboa (Portugália) által a 2013. március 13-i határozatában előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések megválaszolására (C-258/13. sz. ügy).

11. A Bíróság (hatodik tanács) 2014. január 16-i végzése (a Fővárosi Ítéltábla [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Baradics Ilona és társai kontra QBE Insurance (Europe) Ltd Magyarországi Fióktelepe, Magyar Állam (C-430/13. sz. ügy)⁶

1) A szervezett utazási formákról szóló, 1990. június 13-i 90/314/EGK tanácsi irányelv 7. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amelynek részletszabályai nem eredményezik, hogy a fogyasztó az általa befizetett valamennyi összeg visszatérítésére és a hazaszállítására vonatkozóan hatékony biztosítékkal rendelkezzen az utazásszervező fizetéképtelensége esetén. A kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy megállapítsa, hogy az előtte folyamatban lévő jogvitában alkalmazandó nemzeti szabályozás esetében erről van-e szó.

2) A 90/314 irányelv 7. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a tagállamoknak nincs semmilyen mérlegelési mozgásterük a tekintetben, hogy az utazásszervező, illetve az utazásközvetítő által a fogyasztó számára nyújtandó biztosítéknak a kockázatok milyen körére kell fedezetet nyújtania. A kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy megvizsgálja, hogy az érintett tagállam által az említett biztosíték összegének meghatározása érdekében megállapított szempontoknak az-e a céljuk vagy a hatásuk, hogy korlátozzák a biztosítékkal fedezett kockázatok körét, amely esetben ezek a szempontok nyilvánvalóan összeegyeztethetetlenek az említett irányelvből fakadó kötelezettségekkel, és az uniós jog kellően súlyos megsértésének minősülnek, amely a közvetlen okozati összefüggés fennállásának megállapítása esetén megalapozhatja az érintett tagállam felelősségét.

4 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 6. sz., Büntető ügyszak 3. sz. alatt.

5 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Gazdasági ügyszak 19. sz. alatt.

6 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Gazdasági ügyszak 34. sz. alatt.

12. A Bíróság elnökének 2014. február 6-i végzése (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-259/13. sz. ügy)⁷

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

Munkaügyi ügyszak

6. A Bíróság elnökének 2013. november 22-i végzése (a High Court of Ireland [Írország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-403/13. sz. ügy)⁸

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

7. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2013. október 10-i végzése (a Debreceni Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) (C-488/12; C-489/12; C-491/12; C-526/12)⁹

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Debreceni Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által feltett kérdések megválaszolására.

8. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2013. november 14-i végzése (a Tribunal des affaires de sécurité sociale des Bouches du Rhône [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-257/13. sz. ügy)¹⁰

A tribunal des affaires de sécurité sociale des Bouches-du-Rhône (Franciaország) 2013. május 13-i határozatával előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

9. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2014. január 16-i végzése (a Debreceni Munkaügyi Bíróság, Fővárosi Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) (C-614/12. és C-10/13. sz. egyesített ügyek)¹¹

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Debreceni Munkaügyi Bíróság (Magyarország) 2012. december 6-i határozatával és a Fővárosi Munkaügyi Bíróság (Magyarország) 2012. szeptember 21-i határozatával előterjesztett kérdések megválaszolására.

10. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2014. január 16-i végzése (a Kúria [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-332/13. sz. ügy)¹²

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Kúria (Magyarország) – 2013. július 18-i kiegészítő határozattal kiegészített – 2013. június 5-i határozatával előterjesztett kérdések megválaszolására.

7 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 10. sz., Gazdasági ügyszak 26. sz. alatt.

8 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 10. sz., Munkaügyi ügyszak 54. sz. alatt.

9 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 4. sz., Munkaügyi ügyszak 11. sz. alatt.

10 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Munkaügyi ügyszak 36. sz. alatt.

11 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 5. sz., Munkaügyi ügyszak 18. sz. alatt.

12 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 10. sz., Munkaügyi ügyszak 47. sz. alatt.

11. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. február 27-i ítélete (az Arbeidshof te Antwerpen [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Lyreco Belgium NV kontra Sophie Rogiers (C-588/12. sz. ügy)¹³

Az 1997. december 15-i 97/75/EK tanácsi irányelvvel módosított, az UNICE, a CEEP és az ESZSZ által a szülői szabadságról kötött keretmegállapodásról szóló, 1996. június 3-i 96/34/EK tanácsi irányelv mellékletét képező, a szülői szabadságról 1995. december 14-én kötött keretmegállapodás 2. szakaszának 4. pontját a keretmegállapodás kitűzött céljainak és 2. szakasza 6. pontjának fényében úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az, hogy a részmunkaidős szülői szabadságot igénybe vevő munkavállalónak a határozatlan időre és teljes munkaidőre szóló munkaszerződése munkáltató általi, súlyos vagy megfelelő ok nélküli, egyoldalú felmondása esetén járó védelmi átalány-kártérítés az elbocsátásának időpontjában kapott csökkentett díjazás alapján kerüljön meghatározásra.

12. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. február 27-i ítélete (a Sozialgericht Nürnberg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Petra Würker kontra Familienkasse Nürnberg (C-32/13. sz. ügy)¹⁴

1) Az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint a 2008. június 17-i 592/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 77. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan ellátás, mint a szociális törvénykönyv VI. könyve (Sozialgesetzbuch, Sechstes Buch) 47. §-ának (1) bekezdése szerinti nevelési nyugdíj, amelyet halál esetén az elhunyt volt házastársa részére e volt házastárs gyermekeinek nevelése céljából nyújtanak, nem minősíthető az említett rendelet ezen rendelkezése értelmében “öregségi vagy rokkantsági nyugdíj[nak], valamint munkahelyi baleset, illetve foglalkozási megbetegedés miatt[i] nyugdíj[nak]”.

2) A szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 67. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az olyan ellátás, mint a szociális törvénykönyv VI. könyve 47. § -ának (1) bekezdése szerinti nevelési nyugdíj az e 67. cikk értelmében vett “nyugdíj” fogalmába tartozik.

13. A Bíróság (kilencedik tanács) 2014. március 6-i ítélete (a Tribunale di Trento [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Lorenzo Amatori és társai kontra Telecom Italia SpA, Telecom Italia Information Technology Srl (C-458/12. sz. ügy)¹⁵

1) A munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdésnek a) és b) pontját akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti szabályozás, amely vállalkozásrész átruházása esetén akkor is lehetővé teszi a kedvezményezett jogutódlását az átadó munkaviszonyai tekintetében, ha e vállalkozásrész nem képezett már az átruházását megelőzően funkcionálisan önálló gazdasági egységet.

2) A 2001/23 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontját akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti szabályozás, amely akkor is lehetővé teszi a kedvezményezett jogutódlását az átadó munkaviszonyai tekintetében, ha az érintett vállalkozásrész átruházását követően ezen átadó vállalkozás intenzív ellenőrzést gyakorol e kedvezményezett felett.

13 A kérdést l.: Hírlével IV. évf. 4. sz., Munkügyi ügyszak 13. sz. alatt.

14 A kérdést l.: Hírlével IV. évf. 6. sz., Munkügyi ügyszak 20. sz. alatt.

15 A kérdést l.: Hírlével IV. évf. 1. sz., Munkügyi ügyszak 2. sz. alatt.

14. A Bíróság (első tanács) 2014. március 6-i ítélete (a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Loredana Napoli kontra Ministero della Giustizia – Dipartimento dell’Amministrazione penitenziaria (C-595/12. sz. ügy)¹⁶

1) *A férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 15. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely közérdekekkel kapcsolatos indokokból kizár valamely szülési szabadságon lévő nőt egy olyan, a munkájának szerves részét képező szakmai képzésről, amely kötelező ahhoz, hogy tisztviselői álláshelyre végleges kinevezést kaphasson, valamint ahhoz, hogy munkafeltételei javulhassanak, ugyanakkor e szabályozás biztosítja számára a következő szervezett képzésen való részvétel jogát, amelynek időpontja azonban bizonytalan.*

2) *A 2006/54 irányelv 14. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazható az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozásra, amely nem tart fenn ugyan valamely meghatározott tevékenységet kizárólag a férfi munkavállalók számára, azonban késlelteti azon női munkavállalók e tevékenységhez való hozzáférést, akik kötelező szülési szabadság miatt nem részesülhettek teljes szakmai képzésben.*

3) *A 2006/54 irányelv 14. cikke (1) bekezdésének c) pontjában és 15. cikkében szereplő rendelkezések kellően egyértelműek, pontosak és feltétel nélküliek ahhoz, hogy közvetlen hatályt válthassanak ki.*

Polgári ügyszak

15. A Bíróság elnökének 2013. szeptember 11-i végzése (a Juzgado de lo Mercantil de Pontevedra [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-276/13. sz. ügy)¹⁷

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

16. A Bíróság (tizedik tanács) 2013. november 14-i végzése (a Handelsgericht Wien [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Krejci Lager & Umschlagbetriebs GmbH kontra Olbrich Transport und Logistik GmbH (C-469/12. sz. ügy)¹⁸

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 5. cikke 1. pontja b) alpontjának második francia bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló áruraktározási szerződés az e rendelkezés szerinti „szolgáltatás nyújtására irányuló szerződésnek” minősül.

17. A Bíróság (első tanács) 2013. november 14-i végzése (a Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 1 de Catarroja és a Juzgado de Primera Instancia no 17 de Palma de Mallorca [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) – Banco Popular Español SA kontra Maria Teodolinda Rivas Quichimbo, Wilmar Edgar Cun Pérez (C-537/12) és Banco de Valencia SA kontra Joaquín Valdeperas Tortosa, María Ángeles Miret Jaime (C-116/13)¹⁹

1) *A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes valamely*

¹⁶ A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 4. sz., Munkaügyi ügyszak 14. sz. alatt.

¹⁷ A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Polgári ügyszak 54. sz. alatt.

¹⁸ A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 2. sz., Polgári ügyszak 13. sz. alatt.

¹⁹ A kérdéseket l.: Hírlevél IV. évf. 3. sz., Polgári ügyszak 26. sz. és Hírlevél IV. évf. 7. sz., Polgári ügyszak 43. sz. alatt.

tagállamnak az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló olyan szabályozása, amely nem teszi lehetővé sem azt, hogy a végrehajtás elrendelésére hatáskörrel rendelkező bíróság a jelzálogjog érvényesítése iránti végrehajtási eljárás keretében akár hivatalból, akár a fogyasztó kérelmére értékelje az azon szerződésben szereplő szerződési feltétel tisztességtelen jellegét, amelyből a követelt tartozás származik, és amely a végrehajtás jogcímének alapját képezi, sem azt, hogy olyan ideiglenes intézkedéseket hozzon, amelyek többek között felfüggeszthetik vagy megszüntethetik ezen eljárást, ha az ilyen intézkedések elrendelése szükséges az ezzel összefüggő, az említett szerződési feltétel tisztességtelen jellegének érdemi vizsgálatára hatáskörrel rendelkező bíróság végleges határozata teljes hatékonyságának biztosításához.

2) A 93/13 irányelv 3. cikkének (1) és (3) bekezdését, valamint melléklete 1. pontjának e) és g) alpontját és 2. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló, a jelzáloghitel lejáratí idő előtti felmondására vonatkozó feltétel tisztességtelen jellegének értékelése tekintetében különösen a következő kérdések bírnak alapvető jelentőséggel:

- annak kérdése, hogy az eladó vagy szolgáltató azon lehetősége, hogy egyoldalúan felmondja a szerződést, attól függ-e, hogy a fogyasztó nem teljesíti a szóban forgó szerződéses viszonyban lényegesnek számító kötelezettségét,
- annak kérdése, hogy e lehetőséget arra az esetre írták-e elő, ha az ilyen nemteljesítés eléggé súlyosnak minősül a hitel futamidejéhez és összegéhez képest,
- annak kérdése, hogy az említett lehetőség eltér-e a felek megállapodása hiányában alkalmazandó szabályoktól olyan módon, hogy e feltétel a rendelkezésére álló eljárási eszközök miatt megnehezíti a fogyasztó számára a bírói út igénybevételét és a védelemhez való jogának gyakorlását, továbbá
- annak kérdése, hogy a nemzeti jog megfelelő és hatékony eszközöket biztosít-e ahhoz, hogy az a fogyasztó, akivel szemben az ilyen feltétel alkalmazásra kerül, orvosolhassa a hitelszerződés egyoldalú felmondásából eredő következményeket.

A kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy az előtte folyamatban lévő jogvita összes sajátos körülménye függvényében ezen értékelést elvégezze.

18. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2013. november 14-i végzése (a High Court of Justice, Chancery Division [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Astrazeneca AB kontra Comptroller General of Patents, Designs and Trade Marks (C-617/12. sz. ügy)²⁰

Az Európai Gazdasági Térség (EGT) összefüggései között a gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványáról szóló, 2009. május 6-i 469/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 13. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a svájci gyógyszerintézet (Swissmedic) által kiadott és Liechtensteinben automatikusan elismert hatósági engedélyt e gyógyszer Európai Gazdasági Térségen belüli forgalomba hozatalára vonatkozó első engedélynek kell tekinteni e rendelkezés értelmében, amennyiben ez az engedély megelőzi az ugyanezen gyógyszerre vonatkozóan az Európai Gyógyszerügynökség (EMA) által, az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben szereplő követelményeknek megfelelően az Európai Unió tagállamainak hatóságai által, vagy az Izlandi Köztársaság és a Norvég Királyság által kiadott forgalombahozatali engedélyeket. E tekintetben nem releváns az a körülmény, hogy hasonló klinikai adatok alapján az Európai Gyógyszerügynökség a svájci

²⁰ A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 4. sz., Polgári ügyszak 30. sz. alatt.

hatóságtól eltérően ugyanezen klinikai adatok vizsgálatát követően megtagadta az ugyanezen gyógyszer forgalomba hozatalára vonatkozó engedély kiadását, sem pedig az, hogy a svájci gyógyszerintézet felfüggesztette a svájci engedélyt, és csak akkor állította azt vissza a későbbiekben, amikor az engedély jogosultja további adatokat nyújtott be hozzá.

19. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. november 14-i végzése (az Úřad průmyslového vlastnictví [Cseh Köztársaság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-49/13. sz. ügy)²¹

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel az Úřad průmyslového vlastnictví (Cseh Köztársaság) által a 2013. január 22-i határozatban feltett kérdések megválaszolására.

20. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2013. november 14-i végzése (a High Court of Justice [England & Wales], Chancery Division [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Glaxosmithkline Biologicals SA, Niederlassung der Smithkline Beecham Pharma GmbH & Co. KG kontra Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks (C-210/13. sz. ügy)²²

A gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványáról szóló, 2009. május 6-i 469/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 1. cikkének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy amint az adjuváns nem tartozik az e rendelkezés szerinti „hatóanyag” fogalma alá, nem tartozik az említett rendelkezés szerinti „hatóanyagok kombinációja” fogalma alá két olyan anyag kombinációja sem, amelyek közül az egyik önmagában gyógyhatással rendelkező hatóanyag, míg a másik, egy adjuváns, fokozhatja e gyógyhatást, azonban önmagában nem rendelkezik gyógyhatással.

21. A Bíróság elnökének 2014. január 17-i végzése (a Bundespatentgericht [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-477/12. sz. ügy)²³

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

22. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. február 27-i ítélete (a Krajský soud v Plzni [Cseh Köztársaság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním o.s. (OSA) kontra Léčebné lázně Mariánské Lázně a.s. (C-351/12. sz. ügy)²⁴

1) Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes valamely tagállam olyan szabályozása, amely kizárja a szerzők azon jogát, hogy engedélyezzék vagy megtiltsák műveiknek valamely, üzleti vállalkozásként működő gyógyfürdőintézmény által televízió- vagy rádiókészülékek útján ezen intézmény betegeinek vendégszobáiba történő műsorhordozó jel szándékos továbbítása révén való nyilvánossághoz közvetítését. Ezen irányelv 5. cikke (2) bekezdésének e) pontja, (3) bekezdésének b) pontja és (5) bekezdése nem befolyásolja ezen értelmezést.

2) A 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a magánszemélyek közötti jogvitában e rendelkezésre nem hivatkozhat valamely szerzői jogi közös jogkezelő szervezet az azzal

21 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 6. sz., Polgári ügyszak 39. sz. alatt.

22 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Polgári ügyszak 50. sz. alatt.

23 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 2. sz., Polgári ügyszak 15. sz. alatt.

24 A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 10. sz., Polgári ügyszak 2. sz. alatt.

ellentétes tagállami szabályozás mellőzése érdekében. Az ilyen jogvitát elbíró bíró az azonban köteles az említett szabályozást – amennyire csak lehetséges – ugyanezen rendelkezés szövegének és céljának megfelelően értelmezni annak érdekében, hogy az általa követett céllal összhangban álló eredményre jusson.

3) A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 16. cikkét, valamint az EUMSZ 56. cikket és az EUMSZ 102. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló azon tagállami szabályozás, amely a tagállam területén csupán egyetlen szerzői jogi közös jogkezelő szervezetnek biztosítja egyes, védelem alatt álló művekre vonatkozó szerzői jogok közös jogkezelés útján történő gyakorlását, és megakadályozza ezáltal az ilyen műveknek az alapügyben szereplő gyógyfürdőintézményhez hasonló felhasználóját valamely másik tagállamban letelepedett jogkezelő szervezet által nyújtott szolgáltatások igénybevételeiben.

Az EUMSZ 102. cikket mindazonáltal úgy kell értelmezni, hogy az erőfölénnyel való visszaélés jelének kell tekinteni azt, hogy az ezen első szerzői jogi közös jogkezelő szervezet az általa nyújtott szolgáltatásokra a más tagállamokban alkalmazott díjknál érzékelhetően magasabb díjakat alkalmaz, feltéve hogy a díjak mértékének összehasonlítását egységes alapon végezték, vagy pedig azt, hogy ezen első jogkezelő szervezet a nyújtott szolgáltatás gazdasági értékével ésszerű kapcsolatban nem álló, túlzott mértékű díjakat alkalmaz.

23. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. február 27-i ítélete (az Okresný súd Svidník [Szlovákia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Pohotovost' s. r. o. kontra Miroslav Vašuta (C-470/12. sz. ügy)²⁵

A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelvet, különösen annak az Európai Unió Alapjogi Chartája 38. és 47. cikkével összefüggésben értelmezett 6. cikke (1) bekezdését, 7. cikke (1) bekezdését és 8. cikkét akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek alkalmazásával nem megengedett, hogy valamely fogyasztóvédelmi szervezet meghatározott fogyasztó támogatása érdekében beavatkozzon az e fogyasztó ellen, jogerős választottbírói ítélet végrehajtása iránt indított eljárásba.

24. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. február 27-i ítélete (a Cour de cassation [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Cartier parfums – lunettes SAS, Axa Corporate Solutions assurances SA kontra Ziegler France SA, Montgomery Transports SARL, Inko Trade s.r. o., Jaroslav Matěja, Groupama Transport (C-1/13. sz. ügy)²⁶

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 27. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy kivéve azt az esetet, amikor a később felhívott bíróság az említett rendelet alapján kizárólagos joghatósággal rendelkezik, az elsőként felhívott bíróság joghatóságát az említett rendelkezés értelmében megállapítottak kell tekinteni, amennyiben e bíróság nem állapította meg hivatalból joghatóságának hiányát, és azt egyik fél sem vitatta korábban, vagy azon álláspont előterjesztésének időpontjáig, amely a nemzeti eljárásjoga értelmében az említett bíróság előtt előadott első érdemi védekezésnek tekintendő.

25 A kérdést l.: Hírlévl IV. évf. 3. sz., Polgári ügyszak 22. sz. alatt.

26 A kérdést l.: Hírlévl IV. évf. 4. sz., Polgári ügyszak 29. sz. alatt.

25. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. március 6-i ítélete (az Oberster Patent- und Markensentat [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Backaldrin Österreich The Kornspitz Company GmbH kontra Pfahnl Backmittel GmbH (C-409/12. sz. ügy)²⁷

1) A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 12. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy olyan helyzetben, mint amelyenről az alapügyben szó van, megállapítható a védjegy oltalmának megszűnése egy olyan áru tekintetében, amelyre vonatkozóan a védjegyet lajstromozták, ha a védjegyjogosult cselekménye vagy mulasztása következtében az említett védjegy csak az áru végső felhasználói szempontjából vált az áru szokásos nevévé.

2) A 2008/95 irányelv 12. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés értelmében vett „mulasztásnak” minősül, ha a védjegyjogosult nem ösztönzi az eladókat arra, hogy használják a védjegyet az említett védjegy árujegyzékében szereplő áru forgalmazása során.

3) A 2008/95 irányelv 12. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a védjegyoltalom megszűnésének megállapításához nem szükséges annak eldöntése, hogy a forgalomban szokásos névvé vált védjeggyel jelölt áru esetében léteznek-e más elnevezések is.

Közigazgatási ügyszak

55. A Bíróság (kilencedik tanács) 2013. október 10-i végzése (a Szombathelyi Törvényszék [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Kovács Ferenc Tibor kontra Vas Megyei Rendőr-főkapitányság (C-5/13. sz. ügy)²⁸

Az EUMSZ 45. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan tagállami szabályozás, amely előírja, hogy főszabály szerint e tagállamban a közúti forgalomban kizárólag az említett tagállam által kiadott hatósági engedéllyel és jelzéssel rendelkező gépjárművek vehetnek részt, és az ugyanezen tagállam illetőségével rendelkező személynek, aki e szabály alóli mentességre kíván hivatkozni azon az alapon, hogy valamely más tagállamban székhellyel rendelkező munkáltató által a rendelkezésére bocsátott gépjárművet használ, rendőrségi ellenőrzés során a helyszínen tudnia kell igazolni, hogy megfelel a szóban forgó tagállami szabályozásban előírt feltételeknek, ellenkező esetben azonnal mentesülési lehetőség nélküli bírságot szabnak ki rá, melynek összege megegyezik a nyilvántartási kötelezettség megszegése esetén alkalmazandó bírságával.

56. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2013. november 28-i végzése (a Conseil régional d'expression française de l'ordre des médecins vétérinaires [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Jean Devillers elleni fegyelmi eljárás (C-167/13. sz. ügy)²⁹

Az Európai Unió Bíróságának nyilvánvalóan nincs hatásköre a Conseil régional d'expression française de l'ordre des médecins vétérinaires (Belgium) által a 2013. március 23-i határozatában feltett kérdés megválaszolására.

27 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 1. sz., Polgári ügyszak 1. sz. alatt.

28 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 5. sz., Közigazgatási ügyszak 66. sz. alatt.

29 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak 125. sz. alatt.

57. A Bíróság (kilencedik tanács) 2014. január 16-i végzése (Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Dél-Zempléni Nektár Leader Nonprofit Kft kontra Vidékfejlesztési Miniszter. (C-24/13. sz. ügy)³⁰

1) Az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról szóló, 2005. szeptember 20-i 1698/2005/EK tanácsi rendelet rendelkezéseit, és különösen e rendelet 61. és 62. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azok nem követelik meg, illetve főszabály szerint nem tiltják meg az azt előíró nemzeti rendelkezések elfogadását, hogy az olyan helyi akciócsoport, amely megfelel az ezen rendelet 62. cikke (1) bekezdésében felsorolt összes feltételnek, kizárólag egy meghatározott jogi formában működjön. Mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a releváns jellemzők összességére figyelemmel az ilyen szabályozás nem akadályozza a hivatkozott rendelet közvetlen alkalmazását, és a rendelet rendelkezéseinek keretei között maradva pontosítja a rendelet által a tagállamok számára biztosított mérlegelési mozgástér gyakorlását. Továbbá e bíróság feladata megbizonyosodni arról, hogy a nemzeti szabályozás tiszteletben tartja az Európai Unió Alapjogi Chartájának rendelkezéseit és az Unió általános jogelveit.

2) Az uniós joggal főszabály szerint nem ellentétes az, hogy egy egyéves átmeneti időszak lejártával az azt előíró nemzeti szabályozás legyen alkalmazandó az olyan helyi akciócsoportokra is, amelyeket a korábbi nemzeti szabályozás értelmében jogszerűen más jogi formában hoztak létre, hogy a helyi akciócsoportok kizárólag meghatározott jogi formában működhetnek, miközben a támogatási programok, illetve az ezzel kapcsolatos programozási időszak már folyamatban vannak. Ez a helyzet azonban csak akkor áll fenn, ha – különös figyelemmel az egymást követő nemzeti szabályozások sajátos jellemzőire, és azok konkrét következményeire – az új szabályozás ilyen helyi akciócsoportokra való alkalmazása az 1698/2005 rendelet rendelkezéseinek keretei között maradva pontosítja az e rendelet által a tagállamok részére biztosított mérlegelési mozgástér gyakorlását, illetve ez az Európai Unió Alapjogi Chartája rendelkezéseinek és az Unió általános jogelveinek tiszteletben tartásával történik, aminek megvizsgálása a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

58. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2014. január 30-i végzése (a Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 17 de Barcelona [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – France Telecom España SA kontra Organismo de Gestión Tributaria de la Diputación de Barcelona (C-25/13. sz. ügy)³¹

Figyelemmel a C-55/11, C-57/11 és C-58/11. sz., Vodafone España és France Telecom España egyesített ügyekben 2012. július 12-én hozott ítéletre az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről (Engedélyezési irányelv) szóló 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 13. cikke alapján az állami vagy magántulajdonú ingatlanokon, azok felett vagy alatt létesítmények használatáért és hasznosításáért az elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó azon üzemeltetőkkel szemben kivetett díj alkalmazása, amelyek nem tulajdonosai ezen létesítményeknek.

59. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. február 27-i ítélete (a Raad van State [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – A. M. van der Ham, A. H. van der Ham

30 A kérdést l.: Hírlévl IV. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak 102. sz. alatt.

31 A kérdést l.: Hírlévl IV. évf. 5. sz., Közigazgatási ügyszak 69. sz. alatt.

Reijersen van Buuren kontra College van Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland (C-396/12. sz. ügy)³²

1.) A közös agrárpolitika keretébe tartozó közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott támogatási rendszerek létrehozásáról szóló, 2003. szeptember 29-i 1782/2003/EK tanácsi rendelet által előírt kölcsönös megfeleltetés, moduláció, valamint integrált igazgatási és ellenőrzési rendszer végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 2004. április 21-i 796/2004/EK bizottsági rendelet 67. cikkének (1) bekezdése, és a vidékfejlesztési támogatási intézkedésekre vonatkozó ellenőrzési eljárások, valamint a kölcsönös megfeleltetés végrehajtása tekintetében az 1698/2005/EK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2006. december 7-i 1975/2006/EK bizottsági rendelet 23. cikke értelmében vett “szándékos meg nem felelés” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az feltételezi a kölcsönös megfeleltetésre vonatkozó szabályoknak a támogatás kedvezményezettje általi megsértését, aki arra törekszik, hogy a fent hivatkozott szabályoknak ne feleljen meg, vagy aki anélkül, hogy erre törekedne, belenyugszik annak lehetőségébe, hogy az bekövetkezhet. Nem ellentétes az uniós joggal az olyan rendelkezés, mint amilyen az alapügyben szerepel, amely jelentős bizonyító erőt tulajdonít a hosszú távú és tartós politika fennállására vonatkozó szempontnak, amennyiben a támogatás kedvezményezettjének adott esetben lehetősége van annak bizonyítására, hogy a magatartása nélkülözi a szándékosságot.

2.) A 796/2004 rendelet 67. cikkének (1) bekezdését és az 1975/2006 irányelv 23. cikkét úgy kell értelmezni, hogy abban az esetben, ha a kölcsönös megfeleltetésre vonatkozó követelményeket valamely olyan harmadik személy nem tartja be, aki a támogatás kedvezményezettje megbízásából végez munkálatokat, a fent hivatkozott kedvezményezett felelősségre vonható e jogsértésért, amennyiben szándékosan vagy gondatlanul járt el e harmadik személy kiválasztása, ellenőrzése vagy a neki adott utasítások tekintetében, függetlenül a fent hivatkozott harmadik személy magatartásának szándékos vagy gondatlan jellegétől.

60. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2014. február 27-i ítélete (a Bundesfinanzhof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Pro Med Logistik GmbH (C-454/12) kontra Finanzamt Dresden-Süd és Eckard Pongratz, Karin Oertel vagyongfelügyelőjeként eljárva (C-455/12) kontra Finanzamt Würzburg mit Außenstelle Ochsenfurt³³

1) Az adósemlegesség elvére tekintettel úgy kell értelmezni a 2001. január 19-i 2001/4/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalappmegállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv H. mellékletének 5. kategóriájával együttesen értelmezett 12. cikke (3) bekezdése a) pontjának harmadik albekezdését és a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv III. mellékletének 5. pontjával együttesen értelmezett 98. cikkének (1) és (2) bekezdését, hogy azokkal nem ellentétes, hogy a helyi közlekedésben az utasok és útipoggyászuk szállítására vonatkozó szolgáltatás két típusára, azaz egyrészt a taxival végzett, másrészt a sofőrös bérautóval végzett szolgáltatásra eltérő – egy kedvezményes és egy általános – hozzáadottértékadó-mértéket kell alkalmazni, amennyiben egyrészt a két személyszállítási típusra vonatkozó jogi követelmények különbségei miatt a helyi személytaxi-szolgáltatási tevékenység a fenti irányelvek említett mellékleteinek 5. kategóriája, illetve 5. pontja szerinti utasok és útipoggyászuk szállítása kategória konkrét és sajátos területének minősül, másrészt pedig az említett különbségek meghatározó módon befolyásolják az átlagos fogyasztó arra vonatkozó döntését, hogy ezek közül melyiket veszi igénybe. A nemzeti bíróság feladata, hogy megvizsgálja, hogy az alapügyekben erről van-e szó.

2) Ezzel szemben az adósemlegesség elvére tekintettel úgy kell értelmezni a 2001/4/EK tanácsi irányelvvel módosított hatodik irányelv H. mellékletének 5. kategóriájával együttesen értelmezett 12.

32 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 1. sz., Közigazgatási ügyszak 1. sz. alatt.

33 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 1. sz., Közigazgatási ügyszak 9. sz. alatt.

cikke (3) bekezdése a) pontjának harmadik albekezdését és a 2006/112 irányelv III. mellékletének 5. pontjával együttesen értelmezett 98. cikkének (1) és (2) bekezdését, hogy azokkal ellentétes, hogy a helyi közlekedésben az utasok és útipoggyászuk szállítása szolgáltatás két típusára, azaz egyrészt a taxival végzett, másrészt a sofőrös bérautóval végzett szolgáltatásra eltérő hozzáadottértékadó-mértéket kell alkalmazni, amennyiben egy külön megállapodás alapján, amely egyaránt vonatkozik az abban részes taxivállalkozásokra és a sofőrös bérautók kölcsönzésével foglalkozó vállalkozásokra, a taxival végzett személyszállítás nem minősül az utasok és útipoggyászuk szállítása kategória konkrét és sajátos területének, és ezt a tevékenységet ebből következően az átlagos felhasználó szempontjából a sofőrös bérautóval végzett helyi személyszállítási szolgáltatási tevékenységhez hasonlóan kell tekinteni, amit a nemzeti bíróságnak kell megvizsgálnia.

61. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. február 27-i ítélete (az Augstākās tiesas Senāts [Lettország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – SIA Greencarrier Freight Services Latvia kontra Valsts ieņēmumu dienests (C-571/12. sz. ügy)³⁴

Úgy kell értelmezni a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 70. cikkének (1) bekezdését, hogy az csak az “ugyanazon vámáru-nyilatkozatban” foglalt árukra vonatkozik, amennyiben ezeket a vámhatóság azt megelőző időszakban vizsgálja, hogy azokat kiadná, és e rendelkezés alapján a vámhatóság az alapügyben szereplőhöz hasonló tényállásban a vámáru-nyilatkozatban szereplő áruk egy részét érintő vizsgálat eredményeit nem terjesztheti ki a korábbi vámárunyilatkozatokban szereplő olyan árukra, amelyeket e hatóság már kiadott.

Ezzel szemben az említett rendelet 78. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapján a vámhatóság a vámáru-nyilatkozatban szereplő áruk mintavétel útján végzett részleges vizsgálatának eredményeit kiterjesztheti az ugyanazon nyilatkozattevő által benyújtott korábbi nyilatkozatokban szereplő olyan árukra, amelyek nem képezték és már nem is képezhetik ilyen vizsgálat tárgyát, mivel azokat már kiadták, amennyiben ezek az áruk azonosak, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

62. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. február 27-i ítélete (az Arbeidshof te Brussel [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers kontra Selver Saciri, Danijela Dordevic, Danjel Saciri képviselik: Selver Saciri és Danijela Dordevic, Sanela Saciri képviselik Selver Saciri és Danijela Dordevic, Denis Saciri képviselik Selver Saciri és Danijela Dordevic, képviselik Selver Saciri és Danijela Dordevic, Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van Diest (C-79/13. sz. ügy)³⁵

1) A menedékkérők befogadása minimumszabályainak megállapításáról szóló, 2003. január 27-i 2003/9/EK tanácsi irányelv 13. cikkének (5) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ha valamely tagállam úgy döntött, hogy a befogadás anyagi feltételeit pénzzuttatások vagy kuponok formájában biztosítja, e juttatásokat a menedékjog iránti kérelem benyújtásának időpontjától kezdődően kell nyújtani ezen irányelv 13. cikke (1) bekezdése rendelkezéseinek értelmében, és e juttatások meg kell, hogy feleljenek az említett irányelv 13. cikke (2) bekezdésének rendelkezéseiben rögzített minimumszabályoknak. E tagállamnak ügyelnie kell arra, hogy a befogadás anyagi feltételeit fedező pénzzuttatások teljes összege elegendő legyen a menedékkérők méltó és egészségüknek megfelelő, valamint alapszükségeiket kielégítő életszínvonalának biztosításához, és különösen azt kell lehetővé tennie számukra, hogy szállással rendelkezzenek, adott esetben az ugyanezen irányelv 17. cikke szerinti különleges igényeket támaztó személyek érdekének védelmét figyelembe véve. A befogadásnak a 2003/9 irányelv 14. cikke (1), (3), (5) és (8) bekezdésében előírt anyagi feltételei nem kötik a tagállamokat, amennyiben úgy döntöttek, hogy e feltételeket kizárólag pénzzuttatások formájában biztosítják. Mindazonáltal e juttatások összege elegendő kell, hogy legyen ahhoz, hogy lehetővé tegye

34 A kérdést l.: Hírlével IV. évf. 3. sz., Közigazgatási ügyszak 38. sz. alatt.

35 A kérdést l.: Hírlével IV. évf. 5. sz., Közigazgatási ügyszak 79. sz. alatt.

a kiskorú gyermekek számára, hogy szüleikkel lakjanak, oly módon, hogy fenn lehessen tartani a menedékkérők családi egységét.

2) A 2003/9 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha a menedékkérők elszállásolására szánt intézmények telítettsége esetén a tagállamok a menedékkérőket az általános közellátási rendszerbe tartozó szervezetekhez irányítják, amennyiben e rendszer biztosítja a menedékkérők tekintetében az ezen irányelvben előírt minimumszabályok tiszteletben tartását.

63. A Bíróság (hetedik tanács) 2014. február 27-i ítélete (a Bundesfinanzhof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – HaTeFo GmbH kontra Finanzamt Haldensleben (C-110/13. sz. ügy)³⁶

A mikro-, kis- és középvállalkozások meghatározásával kapcsolatban 2003. május 6-án kibocsátott 2003/361/EK bizottsági ajánlás melléklete 3. cikke (3) bekezdésének negyedik albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a vállalkozásokat az e cikk értelmében vett kapcsolt vállalkozásoknak lehet tekinteni akkor, ha a közöttük létrejött gazdasági és jogi kapcsolatok elemzéséből az következik, hogy a természetes személyek összehangoltan eljáró csoportján keresztül gazdasági egységnek minősülnek, jóllehet formálisan nem áll fenn köztük az e melléklet 3. cikke (3) bekezdésének első albekezdésében meghatározott kapcsolat.

E melléklet 3. cikke (3) bekezdésének negyedik albekezdése értelmében azokat kell összehangoltan eljáró természetes személyeknek tekinteni, akik együttműködnek annak érdekében, hogy befolyásolják az érintett vállalkozások kereskedelmi döntéseit, ami kizárta teszi, hogy ezeket a vállalkozásokat egymástól gazdaságilag függetlennek lehessen tekinteni. E feltétel megvalósulása az ügy körülményeitől függ, és nem feltétlenül rendelhető alá az e személyek közötti szerződéses kapcsolatok fennállásának, vagy akár a mikro, kis- és középvállalkozások ezen ajánlás szerinti meghatározásának megkerülésére irányuló szándékuk megállapításának.

64. A Bíróság (hetedik tanács) 2014. március 6-i ítélete (a Commissione tributaria provinciale di Genova [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Dresser Rand SA kontra Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Ufficio Controlli (C-606/12. és C-607/12. sz. egyesített ügyek)³⁷

A közös hozzáadottértékadó-rendszerrel szülő, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 17. cikke (2) bekezdésének f) pontját úgy kell értelmezni, hogy ahhoz, hogy valamely termék feladása vagy fuvarozása ne minősüljön másik tagállamba történő továbbításnak, e terméket – miután az azt érintő munkákat elvégezték az említett termék feladásának vagy elfuvarozásának érkezési helye szerinti tagállamban – szükségszerűen vissza kell szállítani az adóalany számára a származás szerinti tagállamba, ahonnan azt eredetileg feladták vagy elfuvarozták.

65. A Bíróság (tizedik tanács) 2014. március 6-i ítélete (a Tribunale amministrativo regionale per la Sicilia [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-206/13. sz. ügy)³⁸

Az Európai Unió Bírósága nem rendelkezik hatáskörrel a Tribunale amministrativo regionale per la Sicilia (Olaszország) által előterjesztett kérdés megválaszolására.

36 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 6. sz., Polgári ügyszak 100. sz. alatt.

37 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 5. sz., Közigazgatási ügyszak 62. sz. alatt.

38 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak 144. sz. alatt.

XVI. A Bíróság elnökének 2013. november 22-i végzése – Európai Bizottság kontra Magyarország (C-462/12. sz. ügy)³⁹

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

XVII. 2014. január 10-én benyújtott kereset – Electrabel és Dunamenti Erőmű kontra Bizottság (T-40/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Kérelmek

A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

- nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak;
- állapítsa meg, hogy a C 41/2005. sz. állami támogatásról szóló, 2008. június 4-i 2009/609/EK határozat (HL 2009., L 225., 53. o.) (a továbbiakban: HTM-határozat) jogellenes elfogadása megalapozza a Bizottság szerződésen kívüli felelősségét;
- kötelezze a Bizottságot, hogy a felpereseknek együttesen nyújtson teljes kártérítést az őket ért azon veszteségekért, amelyek a Magyar Villamos Művek (MVM) mint állami tulajdonban lévő villamosenergia-nagykereskedő és a Dunamenti Erőmű között 1995. október 10-én létrejött villamosenergia-vásárlási megállapodásnak (HTM) a C 41/2005. sz. állami támogatásról szóló, 2008. június 4-i 2009/609/EK határozat alapján történő jogellenes idő előtti megszüntetéséből erednek, és amelyeknek összege legalább 250 millió euró, amelyet a hozzáférhetővé váló jövőbeli adatok alapján naprakésszé kell tenni és módosítani kell;
- kötelezze a Bizottságot, hogy a fenti kártérítés után a jelen ügyben kártérítési kötelezettséget megállapító ítélet meghozatalának időpontjától kezdve fizessen évente 8%, vagy olyan mértékű kamatot, amelyet a Törvényszék a mérlegelési jogkörének gyakorlása keretében megállapít, valamint
- az alperest kötelezze a jelen eljárással összefüggésben felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Keresetének alátámasztása érdekében a felperes három jogalapra hivatkozik.

1. Első jogalap: a HTM-határozat nyilvánvalóan jogellenes.

A felperesek azt állítják, hogy a HTM-határozatnak (amelyet jelenleg vitatnak a Törvényszék előtt – a T-179/09. sz. ügy) számos olyan súlyos hibája van, amelyek összegegyeztetetlenek a versenyszabályok alkalmazásáról gondoskodni köteles intézmény rendes eljárásával, ezáltal pedig megalapozzák az Európai Unió felelősségét, mivel:

- a HTM-határozatban foglalt adatokból világosan kiderül, hogy a HTM nem biztosított semmilyen gazdasági előnyt;
- a HTM a Dunamenti Erőmű privatizációs csomagjának részét képezte és időben megelőzte azt, így az Electrabel által fizetett ár képezte annak ellenértékét, a Bizottság azonban ezt nem volt hajlandó figyelembe venni, ezáltal pedig megsértette az uniós jogot;
- a HTM-határozatban foglalt visszatérítési előírás olyan súlyos mértékben hibás, hogy egy jól ismert közgazdászok által elvégzett számítás egyenesen negatív támogatást eredményezett, ami azt jelenti, hogy nem állt fenn támogatás.

A felperesek előadják, hogy az ilyen súlyos hibák nem magyarázhatók az ügy első ránézésre fennálló bonyolultságával vagy az állami támogatások ellenőrzése során a Bizottságra vonatkozó objektív

³⁹ A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 1. sz., Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, I. sz. alatt.

korlátokkal. E hibák nagyrészt inkább arra vezethetők vissza, hogy a Bizottság nem volt hajlandó egyedileg megvizsgálni a HTM-et, továbbá egyértelmű bizonyítékát képezik annak, hogy a Bizottság súlyosan elmulasztotta tiszteletben tartani a mérlegelési jogkörének korlátait.

2. Második jogalap: a HTM idő előtti megszüntetése következtében a felpereseket tényleges kár érte. A Bizottság jogellenes magatartása folytán a HTM-et azt megelőzően megszüntették, hogy annak a megállapodás szerinti időtartama lejárt volna. A felperesek előadják, hogy ezen idő előtti megszüntetés következtében nagyon jelentős veszteségek keletkeztek, e kár pedig – amelyet a jelen szakaszban nem lehet pontosan számszerűsíteni – meghaladja a 250 millió eurót.

3. Harmadik jogalap: közvetlen okozati összefüggés áll fenn a Bizottság jogellenes magatartása és a felpereseket ért kár között. A felperesek azt állítják, hogy ha a Bizottság az uniós joggal összhangban járt volna el, a HTM idő előtti megszüntetésére nem került volna sor, ezáltal pedig a felpereseknek a jogellenes HTM-határozatból eredő kára elkerülhető lett volna.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Mfv.I.10.081/2014/5.; Mfv.I.10.086/2014/5.; Mfv.I.10.089/2014/7.; Mfv.I.10.092/2014/6.; Mfv.I.10.093/2014/6.

Az Európai Unió Bíróságának C-332/13. számú előzetes döntéshozatali eljárásban meghozott végzése folytán a felülvizsgálati kérelemnek az Alapjogi Chartával és más uniós szabályokkal összefüggő érvelése nem képezhetette a felülvizsgálati eljárás tárgyát, mivel a Ktjv. megalkotásával Magyarország nem az Unió jogát hajtotta végre [végzés 13.; az Európai Unióról és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 19. cikk (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont], ezért az Alapjogi Charta és az Európai Unió joga megsértése címén a felmentés jogellenessége nem volt megállapítható.

Mfv.I.10.083/2014/5.

Az Európai Unió Bírósága a C-332/13. számú ügyben - amelyben kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásra tekintettel a Kúria a tárgyalást a jelen ügyben felfüggesztette -megállapította, hogy a jogi helyzet nem tartozik az uniós jog alkalmazási körébe. Ezért a Kúria a felülvizsgálati ügy tárgyalását Mfv.I.10.083/2014. számon folytatta.

Az Európai Unió Bírósága említett határozata alapján az ügyben nem uniós, hanem nemzeti jogszabályok alapján kell eljárni (végzés 12., 13.), a Ktjv. megalkotásával Magyarország nem az Unió jogát hajtotta végre. Ebből következően az ügyben nincs jelentősége azon nemzeti törvénynek, amellyel Magyarország az Európai Unió Alapjogi Chartáját (2007. évi CLXVIII. tv.) kihirdette. A másodfokú bíróság ezért tévesen utalt arra, hogy az ügy elbírálásánál a nemzeti jogon kívül az említett törvényt is figyelembe kell venni.

Mfv.I.10.090/2014/5.

A köztisztviselők felmentésének szabályozásával Magyarország nem az Unió jogát hajtotta végre.

Az Európai Unió Bírósága a C-332/13. számú ügyben - amelyben kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásra tekintettel a Kúria a tárgyalást a jelen ügyben felfüggesztette - megállapította, hogy a jogi helyzet nem tartozik az uniós jog alkalmazási körébe. Ezért a Kúria a felülvizsgálati ügy tárgyalását Mfv.I.10.090/2014. számon folytatta.

Az Európai Unió Bírósága említett határozata alapján az ügyben nem uniós, hanem nemzeti jogszabályok alapján kell eljárni (végzés 12., 13.), a Ktv. megalkotásával Magyarország nem az Unió jogát hajtotta végre. Ebből következően az ügyben nincs jelentősége azon nemzeti törvénynek, amellyel Magyarország az Európai Unió Alapjogi Chartáját (2007. évi CLXVIII. tv.) kihirdette. A másodfokú bíróság ezért tévesen hivatkozott arra, hogy az ügy elbírálásánál a nemzeti jogon kívül az említett törvényt is figyelembe kell venni. Téves továbbá az alperesnek az Európai Unió Alapjogi Chartáját nemzetközi szerződésnek tekintő álláspontja, ezért a másodfokú bíróság eljárása a 2011. évi CLI. törvény 25. §-ába nem ütközött.

A Módosított Európai Szociális Charta (Egyezmény) kihirdetéséről szóló 2009. évi VI. tv. 1. § (2) bekezdése értelmében az Egyezmény II. részének kötelező alkalmazása a 24. cikke nem terjed ki. Ezért a másodfokon eljáró bíróság tévesen állapította meg az alperes terhére e cikk megsértését.

A Ktv. ügyben irányadó 71. § (2) bekezdés a) pontja szerint az Mt. 6. §-át a felperes jogviszonyára megfelelően kell alkalmazni. A Ktv.-nek a felmentéskor hatályos 17. § (1) bekezdése lehetővé tette a munkáltató számára a közszolgálati jogviszony indokolás nélküli megszüntetését. Az Mt. 6. §-ának megfelelő alkalmazása ezért az adott esetben azt jelenti, hogy a Ktv. speciális (különös) szabálya elsődlegessége folytán az alperest az Mt. 6. §-ában lévő indokolási kötelezettség nem terhelte. A másodfokú bíróság tehát az alperes indokolási kötelezettségét téves jogszabály-értelmezés alapján állította, az alperes pedig megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a törvényszék a 2010. (helyesen: 2011.) évi CLI. törvény 25. §-át megsértette.

Az MK. 95. számú állásfoglalás IV. pontjának indokolása a rendeltetésellenességet egyrészt úgy határozta meg, hogy „... a Munka törvénykönyvén alapuló jogot nem lehet olyan célból gyakorolni, amely ellentétbe kerül a jog által szolgálni hivatott céllal.” Az indokolás következő bekezdésében pedig az Mt. 4. § (2) bekezdésében lévő nem taxatív felsorolásra utal azzal, hogy az említetteket bizonyítani kell. Az állásfoglalás rendelkező része IV. pontjának a körülmények arra mutatnak” szövegrészét tehát nem lehet úgy értelmezni, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az erre hivatkozó felet -jelen esetben a felperest -nem terheli az általa állított rendeltetésellenes joggyakorlást alátámasztó tények bizonyítása.

A másodfokú bíróság a kifejtetteket figyelmen kívül hagyva a rendeltetésellenességre vonatkozó külön bizonyítás nélkül állapította meg a felmentési indok alperest terhelő bizonyítási kötelezettségére és az MK. 95. számú állásfoglalás általa idézett részére alapítottan a felmentés rendeltetésellenességét.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.VI.35.020/2013/7.

A számla szerinti gazdasági esemény hiányában áfalevonási jog nem gyakorolható.

2007-ben az áfalevonási jog tartalmi követelményeire irányadó feltételeket a 2006/112/EK irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 168. cikke és az 1992. évi LXXIV. törvény 32.§-a, míg a formai feltételek szabályait az Irányelv 178. cikke és az 1992. évi LXXIV. törvény 35.§-a határozták meg. 2008-ban az Irányelv felhívott rendelkezései mellett az 2007. évi CXXVII. törvény 120.§-a és 127.§-a az irányadók. Az általános forgalmi adóhoz kapcsolódó ügyekben minden esetben alkalmazandó a vonatkozó magyar Áfatv. mellett az irányadó európai uniós norma, jelen esetben az Irányelv. Ebben a körben figyelembe veendő még az Sztv. 15.§ (3) bekezdésében, 165.§-ában és 166.§-ában írtak.

Az Európai Unió Bíróságának a Mahagében-Dávid ügyben hozott ítélete 2012. június 21-én, a C-324/11 számú ügyben hozott ítélete (Tóth-ügy) 2012. szeptember 6. napján kelt. Az áfa-ügyek elbírálásánál ezen magyar ügyekben született ítéletek nem hagyhatók figyelmen kívül akkor sem, ha az adóhatóság határozataiban -azok meghozatalának időpontjára figyelemmel -még nem tudott rájuk hivatkozni.

Az adóhatóság eleget tett kötelezettségének, objektív bizonyítékokkal igazolta az adólevonási jog alapjául szolgáló számlák hiteltelenségét, azt, hogy a gazdasági események nem a számlákban szereplő felek között valósultak meg. Egyértelmű, hogy a Kft.1 által kiállított számlákban szereplő őrzés-védelmi gazdasági tevékenység nem a számlákban szereplő felek között valósult meg, a számlák hiteltelenek, fiktívek. A Kft.2 és a Bt. az általuk kiállított számlákban szereplő gazdasági eseményeket nem teljesítették, így ezen számlák is hiteltelenek. Számla szerinti gazdasági esemény hiányában nincs jelentősége annak, hogy a felperes tudott, vagy tudnia kellett arról, hogy adócsalásban vesz részt.

Kfv.VI.35.121/2013/8.

Számla szerint megvalósuló gazdasági esemény hiányában az áfalevonási jog nem gyakorolható.

2006-ban az áfalevonási jog tartalmi követelményeire irányadó feltételeket a Hatodik Irányelv 17. cikke és az 1992. évi LXXIV törvény 32.§-a, míg a formai feltételek szabályait a Hatodik Irányelv 18. cikke és az 1992. évi LXXIV törvény 35.§-a határozták meg. 2007-ben az 1992. évi LXXIV törvény felhívott rendelkezései mellett az Irányelv 168. és 178. cikke az irányadó. Az általános forgalmi adóhoz kapcsolódó ügyekben minden esetben alkalmazandó a vonatkozó magyar 1992. évi LXXIV törvény mellett az irányadó európai uniós norma, ezt meghaladóan figyelembe veendő a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 15.§ (3) bekezdésében, 165.§-ában és 166.§-ában foglaltak is.

Az Európai Unió Bíróságnak Mahagében-Dávid ügyben hozott ítélete 2012. június 21. napján, a C-324/11. számú ügyben hozott ítélete (Tóth ügy) 2012. szeptember 6. napján kelt. A perbeli jogvita elbírálásánál ezen magyar ügyekben született ítéletek nem hagyhatók figyelmen kívül akkor sem, ha a hatóság határozatában még nem tudott rájuk hivatkozni.

Az 1992. évi LXXIV törvény 32.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében a 34.§ szerinti adóalanyt megilleti az a jog, hogy az általa fizetendő adó összegéből levonja azt az adóösszeget, melyet a részére teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás során egy másik adóalany -ideértve átalakulás esetén annak jogelődjét is -, valamint az egyszerűsített vállalkozói adóról szóló törvény hatálya alá tartozó adóalany rá áthárított. A 35.§ (1) bekezdés a) pontja szerint az adólevonási jog -ha az adózás rendjéről szóló törvény másként nem rendelkezik -kizárólag az előzetesen felszámított adó összegét hitelesen igazoló dokumentum birtokában gyakorolható. Ilyen dokumentumnak minősül az adóalany nevére szóló számla, egyszerűsített számla.

Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az adóalanyok azon joga, hogy az általuk fizetendő HÉÁ-ból levonják az általuk beszerzett árukat és igénybe vett szolgáltatásokat terhelő előzetesen felszámított adót, az uniós szabályozás által bevezetett közös HÉÁ-rendszer egyik alapelvét képezi. Az a kérdés, hogy az érintett termékek korábbi és későbbi értékesítését terhelő HÉÁ-t befizették-e vagy sem az államkincstárba, nem befolyásolja az adóalany előzetesen megfizetett HÉÁ levonásához való jogát. Ugyanakkor az adócsalás, az adóelkerülés, illetve más visszaélések elleni küzdelem olyan célkitűzés, amelyeket az Irányelv elismer és támogat. A nemzeti hatóságoknak és a bíróságoknak meg kell tagadniuk az adólevonási jog által biztosított előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogra csalárd módon, vagy visszaélésszerűen hivatkoztak. (Mahagében-Dávid ügy ítélete indokolásának 37., 40., 41., és 42. pontjai)

A fenti Európai Bíróság ítélet rendelkező rész 2. pontja kimondja, hogy az uniós joggal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint az adóhatóság megtagadja a levonási jogot azzal az indokkal, hogy az adóalany nem győződött meg arról, hogy a levonási joga gyakorlásának alapjául szolgáló termékekre vonatkozó számla kibocsátója adóalanynak minősül-e, rendelkezik-e a szóban forgó termékekkel, és képes-e azok szállítására, illetőleg, hogy hozzáadottértékadó-bevallási és fizetési kötelezettségének eleget tesz-e, illetve azzal az indokkal, hogy az említett adóalany az említett számlán kívül nem rendelkezik más olyan irattal, amely bizonyítaná az említett körülmények

fennállását, jól lehet az Irányelvben a levonási jog gyakorlása vonatkozásában előírt valamennyi tartalmi és formai követelmény teljesült, és az adóalanynak nem volt tudomása az említett számlakibocsátó érdekkörében elkövetett szabálytalanságra vagy csalásra utaló körülményről.

A Kúria nem értett egyet a törvényszék azon megállapításával, hogy a Mahagében-Dávid ügy alapjául szolgáló tényállások hasonlóak jelen ügy irányadó tényállásával. Az itt előterjesztett kérdések azon az előfeltevésen alapultak, hogy a levonási jog alátámasztására hivatkozott ügyletet a vonatkozó számla szerint teljesítették, ez a számla tartalmazza az Irányelvben megkövetelt valamennyi információt, és az ezen Irányelvben a levonási jog keletkezése és gyakorlása vonatkozásában előírt valamennyi érdemi és formai követelmény teljesült. (indokolás 44., 52. pontja) Jelen esetben –a később kifejtettek szerint –a gazdasági események nem a perbeli számlákban szereplő felek között valósultak meg, ennek következménye az, hogy szükségtelen az adózó tudattartalmának vizsgálata, számla szerinti gazdasági esemény hiányában ugyanis nincs jelentősége annak, hogy az adózó tudott, vagy tudnia kellett volna arról, hogy adócsalásban vesz részt. (Kúria Kfv.VI.35.028/2013/7. számú ítélete)

Az Art. 1.§ (7) bekezdése kimondja, hogy a szerződést, ügyletet és más hasonló cselekményeket valódi tartalmuk szerint kell minősíteni. Az érvénytelen szerződésnek vagy más jogügyletnek az adózás szempontjából annyiban van jelentősége, amennyiben gazdasági eredménye kimutatható.

Az adózó által sem vitatottan közte és X. között írásban csak közvetítői ügynöki szerződések és megbízási szerződés jött létre. Az ügynöki szerződésekre figyelemmel az ügynökként közreműködő jutalék ellenében vállalta gabonafélék és olajos magvak leendő szerződő partnereinek felkutatását, míg a megbízási szerződés szerint jogosult volt megbízottként az adózó nevében és helyett mezőgazdasági terményfelvásárlást végezni 2006-ban. Adás-vételi szerződés az adózó és X. között sem írásban, sem szóban, sem ráutaló magatartással nem jött létre. Utóbbit az adóhatóság két alkalommal is nyilatkoztatta, 2009. október 21-én és 2009. november 11-én. Első alkalommal e magánszemély elmondta, hogy az adózó részére terményfelvásárlást végzett jutalék ellenében, az adózó árajánlata alapján. A termékbeszerzések és értékesítések átfuttatása a munkamenet elősegítése érdekében történt. Az elsőfokú bíróság X.-et tanúként hallgatta meg a 2011. december 6. napján megtartott tárgyaláson. A tanú elmondta, hogy a szárítóüzemek részéről a terményfelajánlás felé történt és a lebonyolítás is rajta keresztül zajlott, a termény hozzá került bizományba, azt ő az adózó felé továbbította, aki átutalta a vételárat a számára, melyet ő azonnal továbbított a szárítóüzemek felé. Minden ilyen ügyletért megkapta a jutalékot az adózói társaságtól.

X.-nek a hatósági és a bírósági eljárás során tett nyilatkozatai részben ellentétesek egymással. Nem vitás azonban az, hogy a tanú elmondása szerint a perbeli közvetített ügyletekért minden esetben ügynöki jutalékot kapott, melyről számlát állított ki az adózó felé. Bizományosi szerződés esetleges meglétére csak a bírósági meghallgatása során utalt, ilyen szerződés –akár szóbeli –megkötésére egyéb adat nem merült fel.

Az adóhatóság eleget tett kötelezettségének, objektív bizonyítékokkal igazolta az adólevonás alapjául szolgáló számlák hiteltelenségét. Bizonyított, hogy az adózó és X. között nem állt fenn olyan jogviszony, mely alapján utóbbi, mint eladó jogosult lett volna számlát kiállítani terményértékesítésről az adózó, mint vevő felé. A számlakibocsátó és az adózó között ténylegesen megbízási szerződés állt fenn, a megbízott jutalék ellenében közvetített az adózó felé megvásárolható terményeket. A számlákban szereplő gazdasági események nem a számla kibocsátója és az adózó között jöttek létre, a számlákban szereplő általános forgalmi adó levonása így nem lehetséges.

A korábban írtak szerint szükségtelen az adózó tudattartalmának vizsgálata, számla szerinti gazdasági esemény hiányában nincs jelentősége annak, hogy az adózó tudott vagy tudnia kellett arról, hogy adócsalásban, adóelkerülésben vesz részt.

Kfv.VI.35.169/2013/9.

Az adómentes közösségi értékesítés megállapíthatóságának egyik feltétele, hogy bizonyított legyen az áru más tagállamba történő eljuttatása. Ennek hiányában sem kell az eladónak áfát fizetnie, ha a vevő által kiállított bizonylat hamisnak bizonyul, de az eladó adókiadásban való részvétele nem állapítható meg és minden lehetséges ésszerű intézkedést meghozott az adókiadás elkerülése

érdekében.

A Közösségen belüli értékesítéshez kapcsolódó adómentesség szabályait 2006-ban a 77/388/EGK irányelv: (a továbbiakban: Hatodik Irányelv) 28. cikk A. pontja és az 1992. évi LXXIV. törvény 29/A.§-a, 2007-ben a 2006/112/EK irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 138. cikke, és az 1992. évi LXXIV. törvény 29/A. §-a, 2008-ban az Irányelv 138. cikke és az 2007. évi CXVII. törvény 89.§-a szabályozták.

A Hatodik Irányelv 28. cikk A. rész a) pontja szerint adómentesek azon az 5. cikkben meghatározott termékértékesítések, amelyeket az eladó vagy az annak nevében eljáró személy, vagy a termékeket beszerző személy adott fel vagy szállított a 3. cikkben említett területen kívülre, de a Közösség területén belül maradva, és amelyeket olyan másik adóalany vagy nem adóalany jogi személy javára teljesítettek, aki mint ilyen jár el olyan tagállamban, amely nem egyezik meg a termékek feladásának vagy szállításának indulása helye szerinti tagállammal.

Az 1992. évi LXXIV. törvény 29/A.§ a) pontja értelmében mentes az adó alól az a termékértékesítés, amelyet Magyarországtól eltérő tagállamban nyilvántartásba vett adóalany vagy a Közösségen belülről történő termékbeszerzés esetén adófizetésre kötelezett nem adóalany jogi személy számára teljesítenek, és amely termékértékesítés közvetlen következményeként az értékesített terméket belföldről igazoltan más tagállamba, de még az e törvény értelmében vett Közösség területére fuvarozzák, vagy egyéb módon juttatják el. A termék más tagállamba történő elfuvarozásának, eljuttatásának ténye különösen fuvarokmánnyal vagy más hitelt érdemlő módon igazolható.

Tartalmában a fentiekkel azonos rendelkezést határoz meg az 2007. évi CXVII. törvény 89.§ (1) bekezdése és az Irányelv 138. cikk (1) bekezdése. Az Art. 99.§ (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy ha az adózót adómentesség, adókedvezmény illeti meg, azt okirattal vagy más megfelelő módon köteles bizonyítani.

A közigazgatási per alapjául szolgáló adóügyi jogviszonyt az Európai Unió Bíróságának korábban már hivatkozott ítéletei figyelembevételével kell megítélni. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint kizárólag akkor vonatkozik adómentesség a Közösségen belül termékértékesítésre, ha a termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jog átszáll a vevőre, és az értékesítő igazolja, hogy e termékeket feladták vagy elszállították egy másik tagállamba, és a termék e feladás vagy szállítás során ténylegesen elhagyta a termékértékesítés helye szerinti tagállam területét [Teleos-ügy (C-409/04. sz. ügy) ítéletének 42. pontja, Mecsek-Gabona-ügy (C-273/11. sz. ügy) ítéletének 31. pontja]. Ugyanakkor az ítélkezési gyakorlatból egyértelműen kitűnik, hogy az uniós jogszabályok – csakúgy, mint a magyar jogszabályok – nem írják konkrétan elő, hogy az adóalanyoknak milyen bizonyítékokat kell benyújtaniuk az adómentességben való részesüléshez. A tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk a jogbiztonság és arányosság elvét [Mecsek-Gabona-ügy ítélete 36. pont]. Amennyiben az eladó teljesíti a Közösségen belüli termékértékesítés igazolására vonatkozó kötelezettségét, a vevő azonban nem tett eleget a termékeknek a termékértékesítés helye szerinti tagállamon kívülre történő feladására, vagy szállításra vonatkozó kötelezettségének, ez utóbbi tartozik adófizetési kötelezettséggel a tagállamban. Azonban nem ellentétes az uniós joggal, ha azt követelik meg a gazdasági szereplőtől, hogy jóhiszeműen járjon el és hozzon meg minden tőle ésszerűen elvárható intézkedést annak érdekében, hogy az ügylet ne vezessen adókijátszáshoz [Mecsek-Gabona-ügy ítélete 43., 48. pontok]. Ellentétes az uniós joggal, ha a termékértékesítés helye szerinti tagállam illetékes hatóságai előírják a jóhiszeműen eljáró és a Közösségen belüli termékértékesítést illetően az adómentességhez való jogát valószínűsítő bizonylatokat benyújtó értékesítő részére, hogy utólag héá-t fizessen e termékek után, amennyiben e bizonylatok hamisnak bizonyulnak, az értékesítő adókijátszásban való részvételét nem állapították meg, és amennyiben az utóbbi minden lehetséges ésszerű intézkedést meghozott annak érdekében, hogy az általa lebonyolított Közösségen belüli termékértékesítés ne vezessen adókijátszáshoz [Teleos- ügy ítélete 68. pont].

Adómentes Közösségen belüli termékértékesítés bizonyítása körében elsődlegesen azt kell igazolni, hogy a terméket feladták vagy elszállították egy másik tagállamba és ennek eredményeként az áru ténylegesen elhagyta a termékértékesítés helye szerinti tagállam területét. Amennyiben ez a feltétel fennáll, úgy – figyelemmel a vevők szlovák adóalanyiségének tényére – az adómentesség megilleti az eladót, jelen esetben az adózót.

A Kúria jelen ügyben eljáró tanácsa osztja a Kúria Kfv.I.35.225/2011/5. számú ítéletében elfoglalt azon álláspontot, hogy önmagában a CMR fuvarokmány nem lehet kizárólagos bizonyítéka az adómentes értékesítésnek. Az okmányok tartalma meg kell, hogy feleljen a tényleges gazdasági eseménynek. Ennek ellenkezőjét – kétség esetén - az adóhivatal jogosult vizsgálni.

Ebbe a körbe beilleszthető a vevők meghatalmazottja által kiállított nyilatkozat is az áruk Szlovákiába történő kiszállítására vonatkozóan. Amennyiben az egyéb bizonyítékok ellentmondanak a vevői nyilatkozatban foglaltaknak, úgy az abban írtak nem igazolják hitelt érdemlően a kiszállítás tényét. Az, hogy az elsőfokú adóhatóság egy, az adózónél korábban lefolytatott ellenőrzés során a szlovák partnerek nyilatkozatát kérte be az adózótól, nem jelenti azt, hogy a vevői nyilatkozatok jelen perben történő csatolása önmagában bizonyítja az adómentes közösségi értékesítés, ezen belül a termékek Szlovákiába történő kiszállításának tényét. Nem sérti a jogbiztonság elvét, ha az adóhatóság a bizonyítási eljárás eredményeként a vevői nyilatkozatokhoz képest eltérő megállapításokat tesz és nem fogadja el az abban írtakat.

Az adóhatóság a perbeli áru kiszállítása körében a bizonyítékokat helyesen mérlegelte, ebben a körben következtetései okszerűek. Az eljáró hatóság alapos és széles körű bizonyítást folytatott le, melynek eredményeként megállapított tények és adatok alapulvételével az áruk Szlovákiába szállításának tényét megcáfolta. Az adómentesként el nem fogadott értékesítéshez kapcsolódó CMR-ek a korábban rögzített okokból hiteltelenek, nem bizonyítják a kiszállítást. Az adózó adott számlákhoz, CMR-ekhez és vevői nyilatkozathoz kapcsolódó Közösségen belüli termékértékesítések adómentességét vallotta, ezért ezekhez az okiratokhoz kapcsolódóan kell teljesülnie a korábban írt feltételeknek. Az, hogy az adózó szlovák vevői a vitatott áruk egy részét esetlegesen továbbértékesítették nem jelenti azt, hogy ezek a termékek a perbeli – az adóhatóság által jogszerűen hiteltelennek minősített – CMR-ek szerint kerültek kiszállításra a vevők felé.

Az 1992. évi LXXIV. törvény, a 2007. évi CXVII. törvény, Hatodik Irányelv és az Irányelv hivatkozott rendelkezéseire figyelemmel a termék más tagállamba történő elfuvarozásának, eljuttatásának tényét a fuvarokmányon kívül más hitelt érdemlő módon is lehet igazolni [lásd például 1992. évi LXXIV. törvény 29/A.§ a) pont utolsó mondata]. A Teleos-ügyben hozott ítélet már felhívott 68. pontja egyértelműen rögzíti, hogy amennyiben a vevő által az eladó részére átadott bizonylatok hamisnak bizonyulnak, de az értékesítő adókijátszásban való részvétele nem állapítható meg, és minden lehetséges ésszerű intézkedést meghozott az adókijátszás elkerülése érdekében, úgy az eladónak utólag nem kell héá-t fizetnie az értékesített termékek után. Így abban az esetben, ha a kiszállítást igazoló iratok – úgy, mint jelen esetben a CMR-ek és a vevői nyilatkozat – hamisnak bizonyulnak, úgy vizsgálni kell az eladó – itt az adózó – tudattartalmát és magatartását az adókijátszás körében. Az adóhatóság ebben a vonatkozásban is széles körű bizonyítást folytatott le és megállapításait az első és másodfokú határozatban rögzítette.

Az elsőfokú bíróság ítélete az adózó magatartása vonatkozásában ténymegállapításokat tett, azonban eltérő jogi álláspontjára figyelemmel ezeket nem értékelte, nem vont le következtetést arra, hogy az adózó részt vett-e az adókijátszásban, illetve megtett-e minden lehetséges ésszerű intézkedést az adókijátszás kizárása érdekében. Mivel az adózó termékértékesítéshez kapcsolódó tudattartalmát és magatartását a közigazgatási és munkaügyi bíróság nem vizsgálta, ezért az erre irányuló kereseti kérelmet nem bírálta el, eljárása sérti a Pp. 213.§ (1) bekezdésében írtakat.

A Kúria a Pp. 275.§ (5) bekezdésének alapulvételével a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Az új eljárás során az elsőfokú bíróság köteles figyelembe venni a termékek kiszállítása körében jelen ítéletben elfoglalt kúriai álláspontot, ugyanakkor vizsgálnia szükséges a perbeli értékesítések tekintetében az adózó tudattartalmát és magatartását a Teleos-ügyben hozott ítélet 68. pontjának fényében. Amennyiben az adózó adókijátszásban nem vett részt és minden lehetséges ésszerű intézkedést meghozott annak érdekében, hogy az általa lebonyolított Közösségen belüli termékértékesítés ne vezessen adókijátszáshoz, úgy az adómentességre jogosult, ellenkező esetben adófizetésre kötelezett. (Kfv.VI.35.828/2012/8. számú ítélet) Az új eljárás során hozott ítélet indokolásának – az adóbírság körében is – meg kell felelnie a Pp. 220.§ (1) bekezdésében és 221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak.

Kfv.VI.35.203/2013/7.

A set-top-boxokba beépített alkatrész vámáru besorolása tekintetében a berendezés internet csatlakozásra való alkalmasságának van jelentősége.

A felperes által beszerzett statikus áramátalakítók olyan ún. set-top-boxokba kerültek beépítésre, amelyek beépített modemmel nem rendelkeztek, ugyanakkor más típusú technikai megoldás útján (ethernet-csatlakozó) e berendezések alkalmasak voltak az internetre történő kapcsolódásra. Az irányadó közösségi jog tartalma kapcsán az Európai Unió Bírósága C-320/11., C-330/11., C-382/11. és C-383/11. számú egyesített ügyekben hozott ítélete rendelkező része 1. pontjában azt emelte ki, hogy a vonatkozó Kombinált Nomenklatúrát úgy kell értelmezni: valamely árunak a 8528 71 13 vámtarifa-alszám alá történő besorolása tekintetében az internet csatlakozásra alkalmas modem olyan készülék, amely önmagában, bármely más készülék, vagy mechanizmus igénybevétele nélkül képes az internethez való csatlakozásra, valamint képes az interaktivitásra és a kétirányú információcserére. Az említett vámtarifa-alszám alá történő besorolás tekintetében kizárólag az internet-csatlakozás alkalmassága a releváns, nem pedig az e célból alkalmazott technika.

Az Európai Unió Bírósága a hivatkozott ítélet rendelkező része 3. pontjában arról is rendelkezett, hogy a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 1992. október 12-ei 2913/92/EGK tanácsi rendelet 78. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy megengedett, hogy az áruk utólagos ellenőrzésére és a tarifális besorolások ennek alapján való megváltoztatására iratok alapján kerüljön sor, anélkül, hogy a vámhatóságok kötelesek lennének közvetlenül megvizsgálni a szóban forgó árukat.

Az Európai Unió Bíróságának ítélete a közösségi jog értelmezésében a perbeli időszakkal azonos időszakra vonatkozott, továbbá ugyanolyan jellegű termékek (vámáruk) vizsgálatára és a jelen közigazgatási per keretei között is felhívott vámrendelkezések, valamint KN értelmezésére irányult. Az Európai Unió Bírósága a vámáru besorolás körében kizárólag az internet-csatlakozás lehetőségének jogi jelentőségére utalt azzal, hogy az e körben alkalmazott technika a besorolás érdemét nem befolyásolja.

A perbeli esetben ez akként érvényesül, hogy a set-top-boxokba beépített modem meglétének nincs jelentősége, az ethernet-csatlakozóval adott internet-csatlakozás lehetősége alapján kell a tarifális besorolást elvégezni. Más megfogalmazásban ez azt is jelentheti, hogy a "modem" fogalmát kell kiterjesztően értelmezni, így ilyen berendezésnek minősül az is, amely más készülék vagy mechanizmus igénybevétele nélkül képes az internethez való csatlakozásra, tehát adott esetben a felperes által hivatkozott ethernet-csatlakozó felhasználásával.

Az Európai Bíróság ítéletéből következően az internet-csatlakozás lehetősége alapján helytálló volt a felperes által eredetileg is alkalmazott 8504 40 30 90 tarifális besorolás, s így jogszabálysértő az utólagos ellenőrzés során előírt vámtétel, illetve az erre irányuló elsőfokú határozatokat helybenhagyó alperesi határozat.

A Kúria utal arra is, hogy a tarifális besorolás körében fennálló jogvitát az Európai Unió Bíróságának hivatkozott ítélete eldöntötte. Erre tekintettel nincs jelentősége a 620/2011/EU végrehajtási rendelettel 2011. július 1. nappal módosított KN rendelkezéseknek, illetve a konkrét vámeljárások időpontjának. Az Európai Unió Bíróságának ítéletéből következően a perbeli időszakban érintett vámeljárásokban is az ítélet szerinti módon kellett értelmezni a Kombinált Nomenklatúrát, aminek következtében az előzőek szerint helytálló volt a felperesi tarifális besorolás.

Kfv.VI.35.206/2013/8.

Számla szerinti gazdasági esemény hiányában jogszerűen áfalevonási jog nem gyakorolható.

Az Európai Unió Bíróságának a C-80/11. és C-142/11. számú egyesített ügyekben (Mahagében-Dávid ügy) hozott ítélete 2012. június 21-én a C-324/11. számú ügyben hozott ítélete (Tóth-ügy) 2012. szeptember 6. napján kelt. A perbeli jogvita elbírálásánál ezen magyar ügyekben született ítéletek nem hagyhatóak figyelmen kívül akkor sem, ha az alperes határozatában még nem tudott rájuk hivatkozni.

A Tóth-ügyben hozott ítélet értelmében az adóalanyok azon joga, mely szerint az általuk fizetendő

adókból levonják az általuk beszerzett termékeket és igénybe vett szolgáltatásokat terhelő előzetesen felszámított adót, az uniós szabályozás által bevezetett közös hozzáadottértékadó-rendszer egyik alapelvét jelenti. Az adólevonás joga a hozzáadottértékadó-rendszer mechanizmusának szerves részét képezi, és fő szabály szerint nem korlátozható (23. pont, 24. pont). A Mahagében-Dávid ügyben hozott ítélet 42. pontja szerint a nemzeti hatóságoknak és bíróságoknak meg kell tagadniuk az adólevonás jog által biztosított előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogra csalárd módon, vagy visszaélésszerűen hivatkoztak. Az 54. pontra figyelemmel nem ellentétes az uniós joggal, ha azt követelik meg a gazdasági szereplőtől, hogy tegyen meg minden tőle ésszerűen elvárható intézkedést annak érdekében, hogy az általa teljesítendő ügylet ne vezessen adókijátszáshoz.

Az adóhatóság eleget tett kötelezettségének, objektív bizonyítékokkal igazolta az adólevonási jog alapjául szolgáló számlák hiteltelenségét. A tényállás teljes körűen tisztázásra került, az adózó nem jelölt meg olyan javára szolgáló tényeket, körülményeket, melyeket a hatóság és a bíróság nem körültekintően tárt fel. Az adóhatóság határozatában részletesen rögzítette azon objektív körülményeket, melyek alátámasztják azt, hogy a számlák fiktívek, mögöttük nincs gazdasági esemény. A 2012. június 19. napján megtartott bírósági tárgyaláson a F. által benyújtott iratok - 7 aláírás nélküli kontrollong feljegyzés - a számlák szerinti teljesítés igazolására nem alkalmasak. az adózó adólevonási és költségelszámolási jogát az alvállalkozói által kibocsátott számlákra alapította, a bemutatott feljegyzéseknek nincs közük az alvállalkozókhoz. Az értékelhető írásbeli bizonyítékok hiánya és az adóhatóság által feltárt ellentmondások abba az irányba mutatnak, hogy az adózó által befogadott alvállalkozói számlákban szereplő gazdasági események nem valósultak meg, ezért az ezen számlákra alapított áfalevonási jog gyakorlása jogszerűtlen volt, ahogy a nettó számlaösszeg költségkénti elszámolása is. Számla szerinti gazdasági esemény hiányában nincs jelentősége annak, hogy az adózó tudott, vagy tudnia kellett arról, hogy adócsalásban vesz részt.

Kfv.VI.35.208/2013/7.

Számla szerinti gazdasági esemény hiányában az áfa nem vonható le.

A vizsgált időszakban az áfalevonási jog tartalmi követelményeire irányadó feltételeket a 77/388. EGK hatodik tanácsi irányelv (a továbbiakban: Hatodik Irányelv) 17. cikke és az 1992. évi LXXIV. törvény 32.§-a, míg a formai feltételek szabályait a Hatodik Irányelv 18. cikke és az 1992. évi LXXIV. törvény 35.§-a határozták meg. Az általános forgalmi adóhoz kapcsolódó ügyekben minden esetben alkalmazandó a vonatkozó magyar 1992. évi LXXIV. törvény mellett az irányadó európai uniós norma, ezt meghaladóan figyelembe veendő az Sztv. 15. § (3) bekezdésében, 165.§-ában és 166.§-ában foglaltak is.

Az Európai Unió Bíróságának a Mahagében-Dávid-ügyben hozott ítélete 2012. június 21-én, míg a Tóth ügyben hozott ítélete 2012. szeptember 6. napján kelt. A perbeli jogvita elbírálásánál ezen magyar ügyekben született ítéletek nem hagyhatók figyelmen kívül akkor sem, ha az adóhatóság határozatában - annak meghozatala időpontjára figyelemmel -nem tudott rájuk hivatkozni.

Az 1992. évi LXXIV. törvény 32.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében a 34.§ szerinti adóalanyt megilleti az a jog, hogy az általa fizetendő adó összegéből levonja azt az adóösszeget, melyet a részére teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás során egy másik adóalany -ideértve átalakulás esetén annak jogelődjét is -valamint az egyszerűsített vállalkozói adóról szóló törvény alá tartozó adóalanyra áthárított. A 35.§ (1) bekezdés a) pontja szerint az adólevonási jog -ha az adózás rendjéről szóló törvény másként nem rendelkezik -kizárólag az előzetesen felszámított adó összegét hitelesen igazolt dokumentum birtokában gyakorolható. Ilyen dokumentumnak minősül az adóalany nevére szóló számla, egyszerűsített számla.

Az Európai Unió Bíróságának állandó ítélkezési gyakorlata szerint az adóalanyok azon joga, hogy az általuk fizetendő héa-ból levonják az általuk beszerzett árukat és igénybe vett szolgáltatásokat terhelő előzetesen felszámított adót, az uniós szabályozás által bevezetett közös héa rendszer egyik alapelvét képezi. Az a kérdés, hogy az érintett termékek korábbi és későbbi értékesítését terhelő héát befizették-e vagy sem az államkincstárba, nem befolyásolja az adóalany előzetesen megfizetett héa levonásához való jogát. Ugyanakkor az adócsalás, az adóelkerülés, illetve más visszaélések elleni küzdelem olyan

célkitűzés, amelyeket 2006/112/EK irányelv elismer és támogat. A nemzeti hatóságoknak és a bíróságoknak meg kell tagadniuk az adólevonási jog által biztosított előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogra csalárd módon, vagy visszaélészerűen hivatkoztak. Az uniós joggal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint az adóhatóság megtagadja az adóalany által fizetendő hea összegből a számára teljesített szolgáltatások után előzetesen felszámított adó összegének levonását amiatt, hogy az e szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója, vagy annak valamely alvállalkozója szabálytalanságot követett el, anélkül, hogy ezen adóhatóság objektív körülmények alapján bizonyítaná azt, hogy az érintett adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel az említett számlakibocsátó vagy a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt. (Mahagében-Dávid-ügy ítélete indokolásának 37., 40., 41., 42. és 50. pontja)

Az adóhatóság eleget tett kötelezettségének, objektív bizonyítékokkal igazolta az adólevonási jog alapjául szolgáló számlák hiteltelenségét. A tényállás teljes körűen tisztázásra került, az ügy elbírálása szempontjából releváns tényeket – így az adózó javára szolgálókat – az adóhatóság feltárta. Az adóhatóság határozatában részletesen rögzítette azon objektív körülményeket, melyek alátámasztják, hogy az adózó által befogadott alvállalkozói számlák fiktívek, mögöttük nincs gazdasági esemény. Így például az adózó olyan társaság teljesítését is feltüntette, amely a számla szerinti időpontban még meg sem alakult, vagy korábban bocsájtott ki számlát a megrendelő felé, mint ahogy az alvállalkozói teljesítésről számlát fogadott be. Sem a Kft.1. és az adózó által csatolt pályázati anyagok tételes átvizsgálásától, sem az alvállalkozók ismételt nyilatkoztatásától nem volt várható a számlák hitelességére vonatkozó érdemi információ. Ugyanis a dokumentációk nem tartalmaznak adatot arra nézve, hogy adott résznek ki volt a készítője, ez a tény pedig szükségtelenné teszi a tételes vizsgálatot. Az adózó áfalevonási és költségelszámolási jogát az alvállalkozói által kibocsátott számlákra alapította. A rögzített tényállás – így különösen az adóhatóság által feltárt ellentmondások – abba az irányba mutatnak, hogy az adózó által befogadott alvállalkozói számlákban szereplő gazdasági események nem valósultak meg, ezért az ezen számlákra alapított áfalevonási jog gyakorlása jogszerűtlen volt, csakúgy, mint a nettó számlaösszeg költségkénti elszámolása.

A Mahagében-Dávid-ügyben előterjesztett kérdések azon az előfeltevésen alakulnak, miszerint egyrészt a levonási jog alátámasztására hivatkozott ügyletet a vonatkozó számla tanúsága szerint teljesítették, másrészt a számla tartalmazza a 2006/112/EK irányelvben megkövetelt valamennyi információt, így az ezen irányelvben a levonási jog keletkezése és gyakorlása vonatkozásában előírt valamennyi érdemi és formai követelmény teljesült. Jelen esetben a korábban kifejtettekre figyelemmel az áfalevonási jog alapjául szolgáló ügyletek nem kerültek teljesítésre, márpedig számla szerinti gazdasági esemény hiányában nincs jelentősége annak, hogy az adózó tudott vagy tudnia kellett arról, hogy adócsalásban vesz részt.

Kfv.VI.35.209/2013/5.

Számla szerinti gazdasági esemény hiányában áfalevonási jog nem gyakorolható.

A vizsgált időszakban az áfalevonási jog tartalmi követelményeire irányadó feltételeket a 2006/112 EK irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 168. cikke és az 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfatv.) 32.§-a, míg a formai feltételek szabályait az Irányelv 178. cikke és az Áfatv. 35.§-a határozták meg. Az általános forgalmi adóhoz kapcsolódó ügyekben minden esetben alkalmazandó a vonatkozó magyar Áfatv. mellett az irányadó európai uniós norma, jelen esetben az Irányelv. Ebben a körben figyelembe veendő az Sztv. 15.§ (3) bekezdésében, 165.§-ában és 166.§-ában írtak.

Az Európai Unió Bíróságának a Mahagében-Dávid ügyben hozott ítélete 2012. június 21-én, a Tóth ügyben hozott ítélete 2012. szeptember 6-án kelt. Az áfa ügyek elbírálásánál ezen magyar ügyekben született ítéletek nem hagyhatók figyelmen kívül akkor sem, ha az alperes határozatában –annak meghozatalának időpontjára figyelemmel –még nem tudott rájuk hivatkozni.

A Tóth-ügyben hozott ítélet értelmében az adóalanyok azon joga, mely szerint az általuk fizetendő adókból levonják az általuk beszerzett termékeket és igénybe vett szolgáltatásokat terhelő előzetesen felszámított adót, az uniós szabályozás által bevezetett közös hozzáadottértékadó-rendszer egyik

alapelvét jelenti. Az adólevonás joga a hozzáadottértékadó-rendszer mechanizmusának szerves részét képezi, és főszabály szerint nem korlátozható (23. pont, 24. pont). A Mahagében-Dávid ügyben hozott ítélet 50. pontja kimondja, hogy az uniós joggal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, mely szerint az adóhatóság megtagadja az adóalany által fizetendő hea-összegeből a számára teljesített szolgáltatások után előzetesen felszámított adó összegének levonását amiatt, hogy az e szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója vagy annak valamely alvállalkozója szabálytalanságot követett el, anélkül, hogy ezen adóhatóság objektív körülmények alapján bizonyítaná azt, hogy az érintett adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonás jogának megalapozására felhozott ügylettel az említett számlakibocsátó vagy a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt. A 66. pont értelmében szintén ellentétes az uniós joggal az olyan gyakorlat, amely szerint az adóhatóság megtagadja a levonási jogot azzal az indokkal, hogy az adóalany nem győződött meg arról, hogy a levonási joga gyakorlásának alapjául szolgáló termékekre vonatkozó számla kibocsátója rendelkezik-e a szóban forgó termékekkel, és képes-e azok szállítására, illetőleg, hogy hea bevallási és fizetési kötelezettségének eleget tesz-e, illetve azzal az indokkal, hogy az említett adóalany az említett számlán kívül nem rendelkezik más olyan okirattal, amely bizonyítaná az említett körülmény fennállását, jóllehet az Irányelvben a levonási jog gyakorlása vonatkozásában előírt valamennyi tartalmi és formai követelmény teljesült, és az adóalany nem volt tudomása az említett számlakibocsátó érdekkörében elkövetett szabálytalanságról, vagy csalásra utaló körülményről. Ugyanakkor a 42. pont szerint a nemzeti hatóságoknak és bíróságoknak meg kell tagadniuk az adólevonás jogát biztosító előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogra csalárd módon vagy visszaélésszerűen hivatkoztak. Az 54. pontra figyelemmel nem ellentétes az uniós joggal, ha azt követelik meg a gazdasági szereplőtől, hogy tegyen meg minden tőle ésszerűen elvárható intézkedést annak érdekében, hogy az általa teljesítendő ügylet ne vezessen adókijátszáshoz.

Az adóhatóság eleget tett kötelezettségének, objektív bizonyítékokkal igazolta az adólevonási jog alapjául szolgáló számlák hiteltelenségét, azt, hogy a gazdasági események ténylegesen nem történtek meg. A Mahagében-Dávid ügyben hozott ítélet 66. pontjára tekintettel figyelmen kívül kell hagyni azon adóhatósági megállapításokat, melyek arra vonatkoznak, hogy a Kft. I. részben nem rendelkezett az adózónak kiszámlázott termékekkel. Ennek ellenére a hatóság által feltárt többi objektív bizonyíték alátámasztja a számlák szerinti gazdasági események hiányát. Egyértelmű, hogy az adózó vizsgált tevékenysége a számlázásban merült ki, vevőket, piacokat nem kutatott fel, terméket nem közvetített, a vásárlások pénzügyi fedezetét a levont és visszaigényelt áfából kívánta megteremteni. 2007. III. negyedévében az adózó 407.856.000 forint nettó összegű beszerzést eszközölt, ugyanakkor csak 36.326.000 forint nettó értékesítést végzett, tehát jelentős mennyiségű és értékű szőlőt kellett tárolnia egyik negyedévről a másikra, azonban ez megfelelő telephely és tárolókapacitás hiányával nem lehetséges. A levonás alapját képező számlák és a teljesítés igazolására bemutatott bizonylatok több esetben lényegesen ellentmondtak egymásnak, például a fuvarlevelek tekintetében. Ezek az ellentmondások mindenben alátámasztják a számlák fiktivitása körében elfoglalt adóhatósági és törvényszéki álláspontot.

A Mahagében-Dávid és Tóth ügyekben előterjesztett kérdések azon az alapfeltevésen alapultak, hogy a levonási jog alátámasztására hivatkozott ügyletet a vonatkozó számla tanúsága szerint teljesítették és a számla tartalmazza az Irányelvben megkövetelt valamennyi információt, így az Irányelvben a levonási jog keletkezése és gyakorlása vonatkozásában előírt valamennyi érdemi és formai követelmény teljesült. A korábban kifejtettekre figyelemmel a levonási jog alapjául szolgáló számlák szerinti ügyletek teljesítésre nem kerültek, így szükségtelen az adózó tudattartalmának vizsgálata. Számla szerinti gazdasági esemény hiányában ugyanis nincs jelentősége annak, hogy az adózó tudott vagy tudnia kellett arról, hogy adócsalásban vesz részt.

A Kúria végezetül hangsúlyozza, hogy az 5/2013. számú közigazgatási elvi határozata jelen ügylettől jelentősen eltérő tényálláson alapul, mivel ott az adóhatóság az adólevonási jog megtagadását arra alapozta, hogy egyéni vállalkozó a számlakibocsátás időpontjában nem rendelkezett olyan alkalmazotti létszámmal és tárgyi eszközzel, melyekkel az alvállalkozói szerződésben foglaltaknak eleget tehetett volna.

Kfv.VI.35.281/2013/5.

Az áfa levonási és visszaigénylési jog csak tartalmilag hiteles számla alapján gyakorolható.

Az adóhatóság körültekintően tisztázta a tényállást, és a releváns tények alapján megalapozott döntést hozott. A keretszerződés csak általánosan fogalmaz, a megrendelőlap pedig nem igazolja hitelesen a megrendelés tárgyát, így helyes volt az a következtetés, miszerint az értékesítés nem a felek között ment végbe. Az adózó hivatkozásával ellentétben sem a teljesítésigazolásból, sem a számlából nem derül ki, hogy a megjelölt munkák hogyan teljesültek. A teljesítési jegyzőkönyvekből pedig arra sem derül fény, hogy mint a perbeli Kft.-k alvállalkozói, kik végezték el a munkát. Helytálló az elvárhatóságra vonatkozó ítéleti megállapítás is, tekintettel arra az adózó által nem cáfolt tényre, hogy a Kft.-kkel való kapcsolattartás képviselőre fel nem hatalmazott személyek útján történt, mintegy baráti alapon. Ezzel szemben az adóhatóság csak a megfelelő, az üzleti életben szokásos körültekintést várta el az adózótól, nem követelt hatósági jogosítványhoz köthető vizsgálatot.

A kimunkált bírói gyakorlat is cáfolja azt az adózói állítást, hogy önmagában a gazdasági eseményről kiállított számla, illetőleg a teljesített kifizetés igazolja a számla hitelességét. Ugyancsak nem igazolják a munka elvégzését az olyan tartalmú nyilatkozatok, amelyek alvállalkozók egyikét sem tudják nevesíteni. Egyetért a Kúria azzal is, hogy a KGD2010.30. számú esete éppen az adóhatóság álláspontját támasztja alá, amikor kimondja, hogy adólevonási jog csak tartalmilag hiteles számla alapján gyakorolható. Az adózó által felhozott, az Unió C-80/11. és C-142/11. számú ítéletei nem cáfolták meg az adóhatósági gyakorlatot, csak pontosították az ellenőrzés kereteit.

Összességében egyértelműen megállapítható, hogy a felek között a számlák szerinti tartalommal a gazdasági esemény nem jött létre, így hiteltelen számla alapján a levonási jog nem gyakorolható.

Kfv.IV.35.282/2013/4.

A szárított takarmány saját célú felhasználása és értékesítése esetén a támogatás alapja az a termékminőség, amely az üzem elhagyásának idején megállapítható. A támogatási igény szempontjából ugyanazon terméktétel minősége nem vizsgálható kétszeresen.

A 382/2005/EK rendelet 3. cikke értelmében [e] rendelet alkalmazása céljából az olyan száraz takarmány szolgálhat az 1786/2003/EK rendelet 4. cikke szerinti támogatás alapjául, amely eleget tesz nemcsak az említett rendelet 9. cikkében foglaltaknak, hanem az állatéllelmezési célú forgalomba hozatal követelményeinek is, és amely változatlan állapotban vagy keverékként hagyja el a feldolgozóüzem területét, illetőleg - ha az üzem területén nem oldható meg a tárolás - bármely más, e területen kívüli olyan raktárhelyet, amely a tárolt takarmány ellenőrzése szempontjából kellő biztosítékokat nyújt és az illetékes hatóság által előzetesen jóvá lett hagyva.

A támogatásra való jogosultság kizárólag az 1782/2003/EK rendelet 51. cikke értelmében mezőgazdasági célra használt parcellákon megtermelt takarmányból szárítással nyert termékmennyiségekre terjed ki.”

A perbeli agrártámogatás több konjunktív feltétel egyidejű teljesülését feltételezi, amely feltételek részben a takarmány minőségével állnak összefüggésben (EK tanácsi rendeletben előírt kritériumok, az állatéllelmezési célú forgalomba hozatal követelményei, a takarmány állapota), részben pedig azzal az üzemmel, illetve tározóval szembeni követelményt fogalmaznak meg, amelyet a szárított takarmány a forgalmazás/felhasználás céljából elhagy”(az üzem, a raktár az ellenőrzés szempontjából kellő biztosítékokat jelent, a hatóságnak arról tudomása van, előzetesen jóvá hagyta).

A perben alkalmazandó 382/2005/EK rendelet és az időközben hatályba lépett 1234/2007/EK tanácsi rendelet (a továbbiakban: tanácsi rendelet) annak a tagállami piaci intervenciónak a kereteit határozza meg, amely a jövedelmezőség és a minőség oldaláról enged befolyást több mezőgazdasági termék, így a szárított takarmány értékesítésébe, piaci forgalmazásába. A 382/2005/EK rendelet és a tanácsi rendelet rendelkezései ezért alapvetően azokat a szabályokat tartalmazzák, amelyek a szárított takarmány minőségi követelményeit és annak ellenőrizhetőségét határozzák meg a termék felhasználásának/forgalmazásának esetére. Eszerint a kérdéses termék adott időpontbeli minőségét alapvetően befolyásolja annak nedvességtartalma és proteinekben kifejezett minősége, ezért ezen

értékek ellenőrzése – a 382/2005/EK rendelet (6) preambulum bekezdése értelmében - az üzemekből távozó végtermékből rendszeresen vett minták alapján ellenőrizhető. Az uniós szabályozás értelmében a támogatás szempontjából jelentősége van annak az időpontnak, amikor a termék minőségét megvizsgálják.

A 382/2005/EK rendelet értelmében a támogatás alapja az a tétel, amely meghatározott összetételű, nedvességtartalmú, fehérjetartalma vonatkozásában egységes minőségű és amely egyszerre kerül ki a feldolgozóüzemből (382/2005/EK rendelet 2. cikk, 5. pont) felhasználás/forgalomba hozatal céljából. A támogatási kérelemben meg kell jelölni – a 382/2005/EK rendelet 19. cikk (1) bekezdés b) és c) pontjai értelmében – a takarmány mennyiségét tételenkénti bontásban, valamint azt a dátumot, amikor a tétel az adott mennyiségben az üzem területét elhagyja. A 382/2005/EK rendelet hivatkozott rendelkezései nem értelmezhetők oly módon, hogy a támogatás iránti kérelem alapjául szolgáló takarmányminőség ugyanazon tétel esetében eltérő lehet az áttárolás - a termelő egyik raktárából a másikba történő szállítása -, illetve a forgalomba hozatal idején, azaz ugyanazon tétel minősége kétszeresen lehetne jogilag értékelhető tény a támogatás oldaláról.

Az 75/2008. (VI. 14.) FVM rendelet 10. §-a a készletezés szabályait tartalmazzák, a 10. § (3) bekezdése értelmében a takarmány saját felhasználása azzal a kötelezettséggel jár, hogy a kérdéses mennyiséget a gazdálkodó köteles raktárkészletre venni, hiszen az nem kerül forgalmazásra. Ezért a 10. § (4) bekezdése a saját felhasználásra történő szállítást is az ellenőrizhetőség, a takarmány készletezésének követhetősége szempontjából rendezi. Nem kétséges ugyanakkor, hogy az 75/2008. (VI. 14.) FVM rendelet 11. §-a értelmében külön kérelem alapján a készletezett, saját felhasználásra szánt szárított takarmányra is igényelhető támogatás.

A fenti kúriai jogértelmezés nyomdokain haladva –eltérő indokokkal, de –helytállóan jutott a Bíróság arra a következtetésre ítéletében, hogy a felperes kérelmében nem a 382/2005/EK rendelet szerinti időpontban, így a 382/2005/EK rendelet 3. cikkének megsértésével megállapított minőségű szárított takarmány-tételek után igényelt támogatást. A kérelem ugyanis annak az időpontnak a takarmányminőségét és mennyiségét rögzítette, amikor a felperes a kérdéses 242.160 kg-os mennyiséget egyik telephelyéről a másikra szállította (áttárolta), ellentétben azzal az időponttal, amikor a felperes a kérdéses tételt forgalomba hozta. A 382/2005/EK rendelet 3. cikkén túl sérültek az 2007. évi XVII. törvény 69. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak is, mivel a felperes a 242.160 kg mennyiségű szárított takarmánynak nem az elidegenítéskori, hanem az áttároláskori minőségi adatait jelölte meg támogatási kérelmében. Ezzel kérelmében valótlan tényeket közölt a hatósággal.

Kfv.IV.35.384/2013/4.

EMOGA finanszírozásban megvalósuló agrár-környezetgazdálkodási támogatás esetén az egyszeri helyszíni ellenőrzésen megállapított tápanyag-gazdálkodási terv hiánya miatti támogatásból kizárás nem jogszerű, ha a hatóság korábban a tápanyag-gazdálkodási terv hiányára nem hívta fel a figyelmet.

A Kúriának a 150/2004. (X. 12.) FVM rendelet 17. § (8) bekezdésének értelmezésére irányuló gyakorlata szerint – amelyet a Kfv.IV.35.459/2012/8.számú határozat rögzített - nem jogszerű az EMOGA támogatásból a támogatási időszak egészére vonatkozó kizárás az ügyfél egyszeri alkalommal tett jogszerűtlen magatartása alapján. A Kúria a Kfv.IV.35.506/2012/3. számú határozatában nyomatékosította, hogy az egyszeri helyszíni ellenőrzésen megállapított tápanyag-gazdálkodási terv hiánya miatti támogatásból kizárás nem jogszerű, ha a hatóság korábban a tápanyag-gazdálkodási terv hiányára nem hívta fel a figyelmet.

A 150/2004. (X. 12.) FVM rendelet 17. § (8) bekezdése szerint amennyiben a támogatási időszak alatt második alkalommal szükséges a tárgyévre vonatkozó támogatás teljes egészének visszavonása, az a programból való végleges kizárást jelenti. Az ügy irataiból megállapítható, hogy az alperes határozatait egy alkalommal – 2007. június 20. és 2007. június 25. között - elvégzett helyszíni ellenőrzés eredményeire alapozta. A harmadik évben végzett helyszíni ellenőrzés eredményeként egyrészt a felperes 2006/2007. évre vonatkozó kifizetési kérelmét utasította el a hatóság a .../5/2004. számú határozatában, majd pedig ugyan ezen helyszíni ellenőrzés alapján a .../6/2004. számú

határozatában a felperest kizárta a támogatásból. A harmadik évben végzett helyszíni ellenőrzés alapján a hatóság ez utóbbi határozatában arra jutott, hogy a korábbi évekre vonatkozó tápanyag-gazdálkodási terv hiánya harmadszori alkalommal történő jogsértést jelent.

A hatóság ezen jogértelmezése helytelen. A Kúria a fent jelölt határozatában már rámutatott, hogy az 150/2004. (X. 12.) FVM rendelet 17. § (8) bekezdése „második alkalomról” szól, és ezt úgy kell értelmezni, hogy a tárgyévre vonatkozó támogatás visszavonására külön-külön két alkalommal kell, hogy sor kerüljön. A 150/2004. (X. 12.) FVM rendelet 8. számú melléklete a programba való belépéskor, majd pedig a program utolsó évében teszi kötelezővé a talajvizsgálati terv elkészítését, és a tápanyag-gazdálkodási tervet az első gazdálkodási évben végzett talajvizsgálati eredmények alapján kell készíteni. Nem helytálló az alperes felülvizsgálati kérelmében kifejtett azon álláspontja, hogy mivel a tápanyag-gazdálkodási terv a gazdasági napló része és a gazdasági naplót a 4/2004. (I.13.) FVM rendelet 2. számú melléklete szerint folyamatosan kell vezetni, ezért a jogszabályokból a tápanyag-gazdálkodási terv évenkénti naprakész” vezetése következik. A felperesnek tervet kellett volna készíteni a programba való belépéskor, ennek elmaradása nem tekinthető háromszori hibának.

A 150/2004. (X. 12.) FVM rendelet 16. § (1) bekezdésében foglalt évenként ellenőrzés nem jelent évenkénti helyszíni ellenőrzési kötelezettséget, az 796/2004/EK rendelet jelölt rendelkezéseit is figyelembe véve ide tartozik az adminisztratív ellenőrzés is. Ugyanakkor az is megállapítható, hogy az alperes a helyszíni ellenőrzést megelőző adminisztratív ellenőrzései során sem tárta fel a tápanyag-gazdálkodási terv hiányát, így az elvégzett adminisztratív ellenőrzéseket nem lehet a 150/2004. (X. 12.) FVM rendelet 17. § (8) bekezdése szerint külön alkalomnak tekinteni a tápanyag-gazdálkodási terv hiánya tekintetében. Maga az 796/2004/EK rendelet 24. cikk (1) bekezdése fogalmaz úgy, hogy az adminisztratív ellenőrzéseknek lehetővé kell tenniük a szabálytalanságok feltárását, amelyek jelen esetben az adminisztratív ellenőrzés során nem történt meg, a 24. cikk (2) bekezdése pedig egyenesen úgy fogalmaz, hogy a szabálytalanságra utaló jeleket adott esetben helyszíni ellenőrzéssel kell feltárni. Jelen ügyben 2007. június 20. és 2007. június 25. között zajlott első alkalommal a helyszíni ellenőrzés és ezt követően a felperes azonnal kizárásra került a támogatásból.

Kfv.IV.35.388/2013/4.

A füves élőhelyek kezelése célprogramra a jogcímrendelet alapján irányadóak az állatok létszámának meghatározására vonatkozó EK rendeleti szabályok

Kfv.IV.35.447/2013/4.

LEADER Helyi Akciócsoportként való elismeréshez szükséges, hogy a szervezetben az illetékességi területen lévő legalább egy önkormányzat képviselve legyen.

Kfv.I.35.527/2013/5.

A gázértékesítéséhez kapcsolódó kedvezményes jövedéki adó mértéke nem alkalmazható akkor, ha nem állapítható meg, kinek történt az értékesítés. Jövedéki ügyben nem alkalmazható az Európai Unió Bíróságának áfa ügyben keletkezett ítéletei.

A felülvizsgálati kérelem elbírálása során a Kúria nem vehette figyelembe az Európai Unió Bíróságának áfa körben keletkezett ítéleteit. A pénzügyi jogágak nem feltétlenül járhatók át, a szabályozás céljából és jellegéből adódóan a Hatos irányelvre vonatkozó felperesi okfejtések jövedéki ügyben nem alkalmazhatók. Az elsőfokú bíróság tehát az irányadó Jöt. szabályainak megfelelően járt el akkor, amikor ítéletének meghozatala során nem volt tekintettel sem a Hatos irányelvre, sem az ahhoz kapcsolódó ítéletekre.

Kfv.I.35.535/2013/6.

Közösségen belüli termékértékesítés utáni áfa levonási jog gyakorlásának feltételei.

A Kúria már több ítéletében kifejtette, hogy az Európai Unió Bírósága a Közösségen belüli áfa ügyekben, ahol legkevesebb két közösségi tagállam érintett, a belföldi értékesítésektől eltérően közelíti meg a levonási jog jogosultjának helyzetét. Ezekben az esetekben az adókijátszásban való aktív magatartás hiánya esetén is fennállhat az adózói felelősség. A Közösségen belüli termékértékesítés adómentessége megtagadható akkor, ha az érintett adózó nem tett meg minden tőle telhető ésszerű intézkedést annak érdekében, hogy elkerülje az adókijátszásban való részvételt, amivel komoly bizonyítási teher kerül a termékek értékesítőire. (Kfv.V.35.352/2011/6. szám, Kfv.I.35.627/2011/5. szám, Kfv.I.35.295/2012/6. szám, Kfv.I.35.399/2012/5.szám.)

A C-409/04. számú Teleos-ügyben az Európai Unió Bírósága azt is megállapította, hogy az adómentességek helyes és egyszerű alkalmazása érdekében elengedhetetlen, hogy a nemzeti hatóságok meghatározzák a Közösségen belüli termékértékesítés mentességi feltételeit, de az elfogadott intézkedések nem terjedhetnek túl az e célhoz szükséges mértéken. Mivel az adóalanyok már nem támaszkodhatnak a vámhatóságok által kiállított dokumentumokra, más módon, de az alapvető szabadságokat tiszteletben tartva kell bizonyítani a Közösségen belüli termékértékesítést és beszerzést. A C-273/11. számú Mecsek-Gabona-ügyben is kifejtette az Európai Unió Bírósága, hogy az adóhatóságok az adóalanyok által szolgáltatott bizonyítékok és ezek bevallásai alapján tudják elvégezni az ellenőrzést.

Az 1992. évi LXXIV. törvény 29/A.§ a) pontja szerint mentes az adó alól az a termékértékesítés, amelyet Magyarországtól eltérő tagállamban nyilvántartásba vett adóalany vagy a Közösségen belülről történő termékbeszerzés után adófizetésre kötelezett nem adóalany jogi személy számára teljesítenek, és amely termékértékesítés közvetlen következményeként az értékesített terméket belföldről igazoltan más tagállamba, de még az e törvény értelmében vett Közösség területére fuvarozzák vagy egyéb módon juttatják el.

Az 1992. évi LXXIV. törvény ezen rendelkezése a mentesség megállapításához feltételt szab: az értékesítésnek kell igazoltnak lenni. A mentesség igazolásának módját az 1992. évi LXXIV. törvény nem korlátozza, taxációt nem alkalmaz, de ugyanakkor az Art. 99.§ (2) bekezdése előírja, hogy ha az adózót adómentesség, adókedvezmény illeti meg, ezt okirattal vagy más megfelelő módon köteles bizonyítani. Azt, hogy mi alkalmas a vizsgált gazdasági esemény igazolására, az érintett ügylet konkrét körülményeitől függ. A terméknek külföldi kilépésének igazolása kapcsán a Mecsek-Gabona-ügyben az Európai Unió Bírósága azt mondta ki, hogy amennyiben a vevő az érintett termék tulajdonosaként való rendelkezési jogát a termékértékesítés szerinti tagállam területén megszerzi, és vállalja e terméknek a rendeltetési helyre történő elszállítását, figyelemmel kell lenni arra, hogy az a bizonyíték, amelyet az eladó az adóhatóságnak benyújthat, alapvetően a vevőtől e célból kapott információtól függ. Amennyiben tehát az eladó teljesíti a Közösségen belüli termékértékesítés igazolására vonatkozó kötelezettségét, a vevő azonban nem tett eleget a terméknek a termékértékesítés helye szerinti tagállamon kívülre történő feladására vagy szállítására vonatkozó szerződéses kötelezettségének, a vevő tartozik a héa-fizetési kötelezettséggel e tagállamban.

Az elméleti alapvetések tükrében az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta, hogy a felperes jóhiszeműen járt-e el, és meghozott-e minden tőle elvárható ésszerű intézkedést annak érdekében, hogy az ügylet ne vezessen adókijátszáshoz, és az alperes a felperesi magatartást jogszerűen minősítette-e.

Kizárólag az a körülmény, hogy a termék nem érkezett meg a cél-országba, önmagában nem lenne elégséges az adófizetési kötelezettség megállapításához. A felperes esetében azonban az értékesítési folyamat első fázisában olyan körülmények merültek fel, amelyek az elvárható gondosság megállapíthatósága ellen szólnak. A CMR-eken az áru külföldi leszállításának helye nincs megjelölve, csak az ország vagy legfeljebb egy város van megadva, az árut elszállító gépjárművel rendszámai nem felelnek meg a CMR-eken feltüntetett adatoknak, illetve a gépjárművek egyidejűleg a felperes részére is végeztek belföldi fuvart. Ennek tükrében a felperes magának az áru kiadásának időpontjában nem tett meg minden tőle elvárható ésszerű intézkedést annak érdekében, hogy az ügylet ne vezessen adókijátszáshoz. Ez pedig azt eredményezi, hogy hiába járt utána az olasz partner adószámának, hiába volt a teljesítés helye a felperes telephelye, a felperes a külföldre meg nem érkezett áru tekintetében nem hivatkozhat a kellő gondosság tanúsítására.

Kfv.V.35.536/2013/8.

Az adómentes közösségen belüli termékértékesítés törvényi feltételeit az adózónak kell igazolnia.

A Kúria már több határozatában rámutatott arra, hogy a 2007. évi CXXVII. törvény 89. § (1) bekezdése, valamint az Art. 99. § (2) bekezdése szerinti törvényi szabályozásból következően a közösségi joggal és joggyakorlattal összhangban állóan nem az adóhatóságnak, hanem az adózónak kell bizonyítania, hogy termékértékesítése igazoltan belföldről kívülrre, de a közösség területére történt, tehát hogy az áru végleges jelleggel elhagyta az ország területét és az egy másik tagállamban nyilvántartásba vett adóalany részére került kiszállításra (Kfv.V.35.232/2010., Kfv.I.35.627/2011/5., C-409/04., C-273/11.).

Jelen ügyben az adózó nem tett eleget igazolási kötelezettségének. Az adózónak tudnia kellett, hogy az általa teljesített ügylettel, vevő általi adókijátszáshoz járul hozzá és nem tett meg minden tőle telhető ésszerű intézkedés annak érdekében, hogy elkerülje az adókijátszásban, adócsalásban való részvételt. Tanúvallomással bizonylatok, dokumentumok hiányossága vagy hiánya nem korrigálható, nem helyettesíthető, ezekkel bevallások adatai nem javíthatók, adóbevallás nem pótolható. Az a felülvizsgálati kérelemben előterjesztett érvelés pedig, amely az adózó és a Kft. közötti szerződések tekintetében kizárólag technikai szövegszerkesztési hibákra hivatkozik, olyan új állítás, amely alapeljárás során el nem bíralt érvelésnek minősül, ezért - nem alkalmas az elsőfokú ítélet jogszerűségének megdöntésére.

Önmagában az Európai Unió Bíróságának ítéleteire való hivatkozás nem ad alapot a keresetnek helyt adó döntés meghozatalára (Kfv.I.35171/2012/8.). Jelen ügyben fel sem merülhet a közösségi jog szabályaiba, illetve az Európai Unió Bírósága által kifejtett jogértelmezésbe ütközés megállapíthatósága. Az adóhatóság bizonyította a határozatai szerinti tényállást, az adózó pedig nem igazolta az adómentes közösségen belüli termékértékesítés jogszabályi feltételeinek fennállását, nem döntötte meg a Kft. számláinak fiktív voltára vonatkozó adóhatósági megállapításokat sem. Az első fokú bíróság ítéletében helytállóan mutatott rá arra is, hogy az adózó javára egyetlen ésszerűen elvárható intézkedés megtétele sem állapítható meg. Fiktív ügylet kapcsán, akkor, amikor a számla a számla szerinti felek között végbe nem ment, valótlán gazdasági eseményekről kerül kibocsátásra, a kellő körültekintés vizsgálata érdemben fel sem merülhet.

Kfv.I.35.537/2013/8.

Csak a gazdasági esemény valóságára esetén kerülhet sor annak vizsgálatára, hogy a felperes tudott-e a számlázási láncról és abban betöltött szerepéről.

Az első fokú bíróság jogszerűen vizsgálta az adózó gazdasági eseményben betöltött szerepét, vajon az adózó tudta-e, hogy egy számlázási lánc szereplője, és tudta vagy tudnia kellett-e arról, hogy ez a számlázási lánc adókijátszást valósít meg.

Az adózó által is hivatkozott C-80/11. és C-142/11. számú ügyben kifejtett európai uniós bírósági álláspont szerint, amennyiben szabálytalanságra vagy csalásra utaló körülmények állnak fenn, a körültekintő gazdasági szereplőt az ügy körülményeitől függően arra kötelezhetik, hogy a megbízhatóságról való meggyőződés érdekében tájékozódjanak azon másik gazdasági szereplő felől, amelyektől a termékeket vagy szolgáltatásokat kíván beszerezni. A levonási jog gyakorlása akkor tagadható meg, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy a levonási jogra csalárd módon vagy visszaélészerűen hivatkoztak. Ennek eldöntése azonban a nemzeti hatóság és a tagállami bíróság feladatkörébe tartozik.

Ennél fogva helyesen járt el az első fokú bíróság, amikor a gazdasági események valóságának elfogadását követően vizsgálta az adózó adókijátszásban való részvételét, és azt, hogy az adózó, mint a számla címzettje tudta vagy tudnia kellett, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel a számlakibocsátó vagy a láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vett részt.

Kfv.I.35.559/2013/7.

Az Európai Bíróság ítéletei alapján a fő- és járulékos szolgáltatás meghatározásához az eset összes körülményét vizsgálni kell.

Az adózó állította, hogy olyan egységes szolgáltatást nyújtott, melyek szolgáltatási elemei annyira szorosan kapcsolódnak egymáshoz, hogy azok objektíve egyetlen, oszthatatlan gazdasági ügyletet alkotnak, melyek elemekre való bontása erőltetett lenne.

A fő- és járulékos szolgáltatás, termékértékesítés meghatározásához az eset összes körülményét vizsgálni kell. Az Európai Unió Bírósága ítéleteinek legfontosabb eleme, hogy különösen körültekintően kell a különálló ügyletek és összetett ügyletek közötti elhatárolást elvégezni, ha az egyik szolgáltatásnyújtás adómentes. Az általánosan elfogadott és leggyakrabban alkalmazott módszer a főszolgáltatás -járulékos szolgáltatások meghatározása, illetve a domináns szolgáltatás kiválasztása. A vizsgálati szempontokat három fázisban kell alkalmazni. Először az ügylet lényegi jellemzőit kell meghatározni, második lépésként azt kell eldönteni, hogy tekinthető-e ezek mindegyike fő értékesítésnek, vagy vannak közöttük olyanok, amelyek a fő értékesítést csupán kiegészítik. Azok minősülnek kiegészítő jellegűnek, amelyek -az átlag megrendelő számára -nem önmagukban jelentik a megrendelés célját, hanem csak a főszolgáltatást segítik elő. Ha ezek nem állnak alá-fölérendeltségi viszonyban egymással, akkor a harmadik fázisban a közöttük létrejött kapcsolat szorosságát kell vizsgálat tárgyává tenni. Az első fokú bíróság ezen vizsgálati szempontok mentén minősítette az adózó és az albérlők közötti jogviszonyt.

Téves az az adózói meglátás, hogy a jogviszony megítélésekor közte és a különféle ügyvédi irodák között létrejött megbízási szerződésből kell kiindulni és ehhez képest kell vizsgálni a bérlet és a különféle irodai szolgáltatások viszonyát. A viszonyítást nem az adózónak nyújtott szolgáltatáshoz, hanem az adózó által a vele szerződő ügyvédi irodák részére biztosított szolgáltatáshoz kell elvégezni.

Az első fokú bíróság a Pp. 221. §-ában foglalt indokolási kötelezettségének eleget téve részletesen elemezte a szolgáltatások jellemzőit és jutott arra az álláspontra, hogy egy olyan egységes szolgáltatásról van szó, amelyben a bérlet, mint főszolgáltatás dominált, melyhez tapadtak a további irodai szolgáltatások. A Kúria - az Európai Unió Bíróságának gyakorlatára is tekintettel - nem tudta elfogadni az adózó által a felülvizsgálati kérelemben levezetett érvelést, a bérleti jogviszony létrejötte nélkül az irodai szolgáltatások igénybevétele fel sem merülhetett volna.

Kfv.I.35.561/2013/9.

Előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelem felülvizsgálati eljárásban történő előterjesztése nem valósítja meg a Pp. 335/A. §-a szerinti tiltott keresetváltoztatást.

A Kúriának arra kellett választ adnia, hogy a közigazgatási perekben lehetősége van-e a feleknek arra, hogy a kereseti kérelemben nem hivatkozott, az első fokú bíróság ítéletében nem szereplő közösségi jogi rendelkezés értelmezésére irányuló előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését kérjék a felülvizsgálati eljárásban.

A nemzeti eljárási jog nem teszi lehetővé, hogy a felülvizsgálati eljárásban a felek új jogszabálysértésre hivatkozzanak, azonban kérdés, hogy az európai jogi normák ez alól kivételt képeznek-e? Az Európai Bíróság a C-33/76. számú ügyben hozott döntésében az eljárás tárgyát az uniós jogból eredő jogok bírósági érvényesítése, a nemzeti jog által szabott határidők uniós joggal való összeegyeztethetősége képezte. A tagállamok eljárási autonómiájának fogalmát az Unió és a tagállamok közötti lojális együttműködésnek az EUMSZ 4. cikk (3) bekezdésében szabályozott elvével kötötte össze. Ezen elvből különösen azt a következtetést vonta le, hogy a nemzeti bíróságok feladata a polgárokat az uniós jog közvetlen hatályából eredően megillető bírói védelem biztosítása. E döntés ugyanakkor rámutatott arra, hogy a vonatkozó jogharmonizáció hiányában a közösségi jog által garantált jogokat a tagállami bíróságok előtt a nemzeti jog eljárási szabályai alapján kell figyelembe venni. Ez csak abban az esetben történhetne másként, ha ezek az eljárási szabályok és határidők ezen jogok figyelembevételét - amelyek védelme a tagállamok kötelessége - gyakorlatilag lehetetlenné

tenné.

Ezzel összefüggésben hivatkozik a Kúria a C-536/11. számú ítélethez kapcsolódó főtanácsnoki indítványban kifejtettekre is: A bíróság állandó ítélkezési gyakorlata korlátozza a tagállamok nemzeti eljárási autonómiáját az uniós jog alkalmazása során függetlenül attól, hogy a jogvita a versenyjogot vagy más területet érinti-e. Az egyenértékűség elve megköveteli, hogy az uniós jogon alapuló igények esetén ugyanazok a jogorvoslatok és eljárási szabályok érvényesüljenek, mint amelyek a hasonló, tisztán belső jogi jellegű igényekre vonatkoznak. A tényleges érvényesülés, illetve a hatékony bírói jogvédelem elve arra kötelezi a tagállami bíróságokat, hogy biztosítsák azt, hogy a nemzeti jogorvoslatok és az eljárási szabályok a gyakorlatban nem teszik lehetetlenné, illetve nem nehezítik meg túlzottan az uniós jogon alapuló igények érvényesítését.”

A fentiek alapján a Kúria álláspontja az, hogy a felperes az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésével nem lépte túl a Pp. 335/A. §-ában megfogalmazott keresetváltogatás tilalmát, annál is inkább, mert az EUMSZ 267. cikkéből fakadóan az utolsó fokon eljáró bíróság kötelessége és feladata az uniós jog értelmezése kapcsán felmerülő előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése. A jelen esetben azonban a Kúria előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére okot adó körülményt nem tárt fel, ezért 9. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt végzésével a felperes ilyen irányú kérelmét elutasította.

Kfv.I.35.621/2013/9.

Adómentes közösségi termékértékesítés feltétele, annak hitelt érdemlő igazolása, hogy az áru elhagyta az országot és másik tagállamba megérkezett.

A 2007. évi CXVII. törvény 89. § (1) bekezdése szerint mentes az adó alól - a (2) és (3) bekezdésben meghatározott eltéréssel - a belföldön küldeményként feladott vagy belföldről fuvarozott termék értékesítése igazoltan belföldön kívülre, de a Közösség területére, függetlenül attól, hogy a küldeménykénti feladást vagy a fuvarozást akár az értékesítő, akár a beszerző vagy - bármelyikük javára - más végzi, egy olyan másik adóalanynak, aki (amely) ilyen minőségében nem belföldön, hanem a Közösség más tagállamában jár el, vagy szintén a Közösség más tagállamában nyilvántartásba vett adófizetésre kötelezett, nem adóalany jogi személynek.”Az Art. 99. § (2) bekezdés értelmében, ha az adózót adómentesség, adókedvezmény illeti meg, ezt okirattal vagy más megfelelő módon köteles bizonyítani.”

Az üggyel kapcsolatban előtérbe kerültek az Európai Unió Bírósága ítéletei, melyek közül az adózó többre is hivatkozott, még a 2007. évi CXVII. törvény alkalmazhatóságát is kérdésessé téve. Erre tekintettel a Kúria rögzíti, hogy a 2007. évi CXVII. törvénynek a közösségi termékértékesítéssel összefüggő rendelkezései nem ütköznek a hivatkozott ítéletekkel, egyebek mellett azért sem, mert azok a joggyakorlatról beszélnek. Mint arra az adóhatóság is helyesen hivatkozott, az Unió joggyakorlatával összhangban álló az a magyar gyakorlat, hogy az adómentes értékesítéshez szükséges feltételeket igazolni kell, azt pedig, hogy mely bizonyítási eszközök felelnek meg a hitelt érdemlő bizonyításnak, az ügylet konkrét körülményei határozzák meg.

A Mahagében- és a Tóth-ügyben nem vitathatóan kimondta az EU Bírósága, hogy a nemzeti adóhatóságon erősebb bizonyítási teher nyugszik, mint az ügyfélen, de a Mecsek-Gabona- és a Teleos-ügy esetében a bizonyítási kötelezettség megoszlik az adóhatóság és az adózó között. Ezen esetekben ugyanis határon átnyúló termékértékesítésről, tehát globális eljárásról van szó, nagyobb a teher az adózón is. Nem minden ítélet adekvát az adott tényállással, mindig a relevánst kell az adott ügyre rávetíteni.

Az adóhatóság széleskörű tényállás feltárás és a körülmények együttes értékelése után hozta meg határozatát, melyet az elsőfokú bíróság jogszerűnek ítélt. A közösségi értékesítés adómentességének elengedhetetlen feltétele annak hitelt érdemlő igazolása, hogy az áru valóban elhagyta az országot és egy másik tagállamba megérkezett. Ennek általában hiteles bizonyítéka lehet a CMR okmány is. Jelen esetben azonban aggálymentesen állapította meg az adóhatóság, hogy okmányok nem hitelesek, mivel az azokon feltüntetett fuvarok ténylegesen nem történtek meg. Az adózó pedig nem járt el kellő körültekintéssel, amikor nem ellenőrizte, hogy a telephelyén ténylegesen kik végzik a felrakodást, az

áru elszállítását. Dokumentumok hiányában még az sem volt megállapítható, hogy az elszállítás megszervezése kinek a feladata volt. Az adóhatóság a megosztott bizonyítási teher alapján rá háruló kötelezettségének eleget tett, mely tényállás feltárásból helytálló következtetést vont le, amit jogszerűen fogadott el az elsőfokú bíróság is.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Az adott időszakban nem vált véglegessé ilyen határozat.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

Az adott időszakban nem vált véglegessé ilyen határozat.

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bfv.I.1.395/2013/11.

Kiutasítás alkalmazása törvényes a családtagja sérelmére bűncselekményt elkövető külföldi állampolgárral szemben, és nem jár a családi élet tiszteletben tartásához való jog sértésével.

Az 1978. évi IV. törvény 61. §-ának (1) bekezdése alapján azt a nem magyar állampolgár elkövetőt, akinek az országban tartózkodása nem kívánatos, Magyarország területéről ki kell utasítani. A kiutasított köteles az ország területét elhagyni, és a kiutasítás tartama alatt nem térhet vissza. A törvényhely (6) bekezdése szerint pedig a Magyarországon szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személy, illetve a Magyarországon letelepedettként vagy bevándoroltként tartózkodási joggal rendelkezővel szemben kiutasításnak csak olyan bűncselekmény elkövetése miatt lehet helye, amit a törvény öt évi vagy azt meghaladó szabadságvesztéssel rendel büntetni. A felhívott törvényhely (7) bekezdésének c) pontja alapján azonban kiutasításnak csak tíz évi, vagy azt meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabása esetén lehet helye azzal szemben, akinek a családi élet tiszteletben tartásához való joga sérülne, feltéve, ha az elkövetőnek az országban tartózkodása a közbiztonságot jelentősen veszélyeztetné.

Nem vitás, hogy a családi élet fenntartása kiemelten kezelt érdek. Az Emberi Jogok Európai Egyezményének az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett 8. cikke rendelkezik a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogról; eszerint mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák. E jog gyakorlásában a hatóság csak a törvényben meghatározott olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban, a nemzetbiztonság, a közbiztonság, vagy az ország gazdasági jóléte érdekében zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség, vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges.

Ezért a fenti alapelvek védelme érdekében - az Emberi Jogok Európai Bírósága gyakorlatának megfelelően - korlátozható az államnak az a szabadsága, hogy meghatározza: a külföldiek közül kit enged a területére belépni és ott tartózkodni. Ugyanakkor a közbiztonság fenntartása olyan legitim cél, amelynek elérése - a szükséges arányosság keretei között - indokolhatja a családi élethez való jog korlátozását. Ennek megfelelően a kiutasítás esetleges alkalmazásának mérlegelése során a törvényi feltételek fennállásán túl a bíróságnak vizsgálni kell az elbírált bűncselekmény jellegét és súlyát, a bűncselekmény elkövetésének körülményeit, a főbüntetés mértékét, az elkövető magyarországi tartózkodásának jogcímét és azt, hogy mióta tartózkodik az országban, az elkövetés és az elbírálás között eltelt időt és az érintett ezidő alatt tanúsított magatartását, és mindenekelőtt családi és személyi körülményeit, a házassága fennállásának hosszát, illetve az annak ténylegességére utaló egyéb körülményeket.

A családi élet tiszteletben tartásának vizsgálata körében jelentősége van annak is, hogy a terheltnek vannak-e gyermekei, ha igen, milyen korúak, illetve azt, hogy milyen súlyú nehézségekkel kellene a

házas társnak szembenéznie, ha egy másik országban folytatnák családi életüket. Nem lehet vitás, hogy olyan személy kiutasítására nem kerülhet sor, akinek életvezetése kifogástalan, közeli hozzátartozói Magyarországon élnek, és az elbírált bűncselekménynek nincs köze a családi élet fenntartásához, viszonyaihoz.

A fenti körülmények fennállását, illetve hiányát azonban - az Emberi Jogi Bíróság által is vizsgált szempontok alapján - a bíróság állapítja meg mérlegelési körében eljárva. Ennek során kell figyelemmel lennie a bíróságnak arra is, hogy a törvénnyel kihirdetett szerződésekből Magyarországra háruló kötelezettségek értelmében a kiutasítás sérti-e a kiutasítandó személy emberi jogait, ezen belül a családi és magánélete tiszteletben tartásához fűződő jogát.

A kiutasítás alkalmazását kizáró körülmények a felülvizsgálattal érintett ügyben nem voltak megállapíthatók. Az ítéleti tényállás szerint a terhelt -- aki nem élvezett Magyarországon menedékjogot -- 2009-ben Pakisztánban kötött házasságot az ügy sértettjével, akivel 2012 áprilisáig Pakisztánban élt. Pakisztánban született meg 2011-ben közös gyermekük, rajta kívül a terheltnek még két kiskorú gyermeke van, akik nem Magyarországon élnek. A terhelt feleségével és közös gyermekükkel 2012. április 3. napján érkezett Magyarországra, és a sértett édesanyjához költöztek. Az irányadó tényállás szerint a terhelt és felesége között a viszony rövid idő elteltével megromlott, a veszekedések mindennaposá váltak, ezért a sértett édesanyjának felszólítására a terheltnek el kellett hagynia a közös otthont, kiskorú gyermekük viszont a sértettel maradt. Ezt követően ugyan rövid időre helyreállították az életközösséget, azonban annak ismételt megszakadása után viszonyuk egyre romlott.

A sértett ugyan biztosította, hogy a terhelt naponta láthassa a gyermekét, azt azonban nem engedte meg, hogy a nyolc hónapos gyermekkel kettesben maradjon, mivel attól tartott, hogy a terhelt magával viszi a gyermeket Pakisztánba. Közöttük 2012. augusztus 23. napján a sértett lakóhelyének udvarán emiatt vita alakult ki, aminek során a terhelt elővett egy pisztolynak látszó tárgyat, és azt a felesége halántékához tartva felszólította, hogy menjen be a házba. A sértettel együtt a teraszon tartózkodott testvérének élettársa, aki felállva segíteni próbált a terhelt feleségének, ezért a terhelt a pisztolynak látszó tárgyat rászegezte. Mivel figyelme a két személy között megoszlott, a felesége ezt kihasználva - felkapva a babakocsiban fekvő gyermeket - a házba menekült, és megkísérelte az oda utána induló terhelt elől annak ajtaját becsukni. A terhelt azonban lábát az ajtónyílásba rakva ebben megakadályozta, majd miután nem sikerült az ajtót benyomni, a lábát kivette, így az ajtót belülről sikerült a sértettnek kulcsra zárnia.

A terhelt terhére megállapított bűncselekményt az 1978. évi IV. törvény 175. § (3) bekezdése öt évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, így a hivatkozott törvényhely 61. § (6) bekezdése szerint a kiutasítás alkalmazásának nem volt törvényi akadálya. Az eljáró bíróságnak a család, és elsősorban a gyermek érdekeit szem előtt tartva kellett állást foglalnia a családjá - felesége - sérelmére bűncselekményt elkövető terhelttel szemben akkor, amikor - az 1978. évi IV. törvény 61. § (7) bekezdésének c) pontjában foglaltakra figyelemmel - abban a kérdésben döntött, hogy a kiutasítás alkalmazásával nem sérül-e a terheltnek a családi élet tiszteletben tartásához való joga.

Az elsőfokú bíróság a terhelt családi kapcsolatait megfelelő szinten derítette fel. Az irányadó tényállás szerint a terhelt a bűncselekmény megállapításának alapjául szolgáló magatartást felesége sérelmére, kiskorú gyermeke jelenlétében valósította meg. Emellett ugyancsak az irányadó tényállás szerint a terhelt a bűncselekmény elkövetésekor nem élt együtt a feleségével, és a családi kapcsolatot erőszakkal kívánta helyreállítani. A fentiekben túlmenően nincs adat arra sem, hogy a terhelt a gyermek tartásához hozzájárult volna. Mindebből következően nem állt fenn a büntetés alkalmazásának az 1978. évi IV. törvény 61. § (7) bekezdés c) pontjában írt kizáró oka, mivel az elkövetés idején a tényleges családi kapcsolat fennállta nem állapítható meg.

Ezen túl az arányosságra is figyelemmel a törvényi célok és alapelvek sérelmével járt volna olyan terhelt esetében a kiutasítás mellőzése, aki a befogadó ország normáit semmibe véve, családjá sérelmére valósított meg bűncselekményt. A családi egység kényszerrel, bűncselekmény útján történő visszaállítására tett kísérlet nem alapozhatja meg annak mellőzését; ezen túl a terheltnek az országban tartózkodása arra tekintettel, hogy akaratát egy fegyvernek látszó tárggyal kísérelte meg felesésére rákényszeríteni, a cselekménynek a

közbiztonságot jelentős veszélyeztető voltára utal. E tényállás alapján ezért helyesen döntött a járásbíróság, amikor kiutasítást alkalmazott a terhelttel szemben.

Bpkf.I.529/2014/2.

A Törvényszék 2013. május 6-án kelt ítéletével a 2010. június 12. napjától őrizetben, majd 2010. június 15. napjától 2011. február hó 1. napjáig előzetes letartóztatásban, 2011. február 2. napjától 2011. március 22. napjáig házi őrizetben volt, 2011. március 23. napjától lakhelyelhagyási tilalom alatt állt vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetének kísérletében [1978. évi IV. törvény 166.§ (1) bekezdés]. Ezért öt hét év börtönbüntetésre és hét év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte, a házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe akként számította be, hogy négy nap házi őrizetben töltött idő egy nap börtönbüntetésnek felel meg. Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg ellene a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést. A másodfokú eljárás jelenleg az Ítéletábrán folyamatban van.

Az ítélet kihirdetését követően a Törvényszék végzésével a vádlott előzetes letartóztatásának elrendelésére irányuló ügyészi indítványt elutasította, egyben a vádlottal szemben elrendelt lakhelyelhagyási tilalmat a másodfokú eljárás befejezéséig fenntartotta. A végzés ellen az ügyész fellebbezést jelentett be, melynek alapján az Ítéletábra a 2013. július 19. napján végzésével az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, a vádlott előzetes letartóztatását a másodfokú eljárás befejezéséig, de legfeljebb a nem jogerős ítélettel kiszabott szabadságvesztés tartamáig ismételten elrendelte.

Az ítéletábra a fellebbezéssel megtámadott végzésében kifejtett törvényes indokok alapján, megalapozottan állapította meg, hogy a nem jogerős ítéletben kiszabott hosszú tartamú szabadságvesztés büntetés megalapozza a Be. 327. § (2) bekezdésében írt ok (szökés, elrejtőzés veszélye) miatt a legszigorúbb kényszerintézkedés további fenntartását. Végzésében helytállóan utalt arra is, hogy a szökés, elrejtőzés kockázatát a vádlott eljárás során tanúsított magatartása és személyi körülményei sem ellensúlyozzák kellőképpen. Az általa eddig előzetes fogvatartásban töltött idő tartama csekély, ennek beszámítása a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége ellenére a nem jogerősen kiszabott szabadságvesztés mértéke változatlanul megalapozza azon okot, amely a kényszerintézkedés legsúlyosabb formájának további fenntartásához kellő alappal szolgál.

A védelem által hivatkozott esetekben –ellentétben a jelen üggyel – a nyomozati szakaszban elrendelt és fenntartott megalapozatlan, illetve indokolatlanul hosszú tartamú kényszerintézkedés elrendelését, illetve fenntartását kifogásolta az Emberi Jogok Európai Bírósága. Ehhez képest a Fővárosi Ítéletábra helytállóan hivatkozott a BH 2009.8. számú eseti döntésre, mely szerint a nem jogerősen kiszabott szabadságvesztés hosszú tartama önmagában is megalapozza a szökés, elrejtőzés veszélyét, és ennek megakadályozása leghatékonyabban az előzetes további fenntartásával biztosítható.

Gazdasági ügyszak

Munkaügyi ügyszak

Mfv.I.10.081/2014/5.; Mfv.I.10.086/2014/5.

Ha a 8/2011. AB határozattal 2011. május 31-ével megsemmisített a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontjára alapított, 2011. május 11-én közölt indokolás nélküli felmentésnek az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Egyezmény 6. cikkére ütközés miatti jogellenessége megállapítása miatt a felek az elsőfokú ítélettel szemben nem fellebbeznek, erre a másodfokú ítélet jogszabálysértő voltát a felülvizsgálati kérelemben jogszerűen nem állíthatják.

A Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül a Pp. 275. § (2) bekezdés szerint. A felek fellebbezéssel nem támadták az elsőfokú ítélet jogkövetkeztetését, miszerint a -tévesen -uniós jogként értékelt, de nemzetközi egyezménynek minősülő, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Egyezmény 6. cikkébe ütközés miatt is jogellenes a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontjára alapított alperesi felmentés. A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdés alapján e kérdéssel nem foglalkozott, az alperes felülvizsgálati kérelmében az Egyezménnyel kapcsolatban érvelését nem adta elő, de a Pp. 271. § (1) bekezdés alapján erre - jogszerűen -nem is hivatkozhatott.

Mfv.I.10.083/2014/5.

A felmentés közlésekor hatályos Ktjv. 2. § (1) bekezdés szerint a Ktv. ügyben irányadó 71. § (2) bekezdés a) pontja alapján az Mt. 6. §-át a felperes jogviszonyára megfelelően kell alkalmazni. Az Mt. 6. §-ának megfelelő alkalmazása az adott esetben azt jelenti, hogy a Ktjv. speciális (különös) szabálya [8. § (1) bekezdés b) pont] elsődlegessége folytán az alperest az Mt. 6. §-ában lévő indokolási kötelezettség nem terhelte. A másodfokú bíróság tehát az alperes indokolási kötelezettségét téves jogszabályértelmezés alapján állította. Ebből következően nem helytálló a Pp. 164. § (1) bekezdéssel kapcsolatos jogi okfejtése sem.

Az MK. 95. számú állásfoglalás IV. pontjának indokolása a rendeltetésellenességet egyrészt úgy határozta meg, hogy „... a Munka törvénykönyvén alapuló jogot nem lehet olyan célból gyakorolni, amely ellentétbe kerül a jog által szolgálni hivatott céllal”. Az indokolás következő bekezdésében pedig az Mt. 4. § (2) bekezdésében lévő nem taxatív felsorolásra utal azzal, hogy az említetteket bizonyítani kell. Az állásfoglalás rendelkező része IV. pontjának a körülmények arra mutatnak” szövegrészét tehát nem lehet úgy értelmezni, hogy az erre hivatkozó felet -jelen esetben a felperest - nem terheli az általa állított rendeltetésellenes joggyakorlást alátámasztó tények bizonyítása.

A másodfokú bíróság a kifejtetteket figyelmen kívül hagyva a rendeltetésellenességre vonatkozó külön bizonyítás nélkül állapította meg a felmentési indok alperest terhelő bizonyítási kötelezettségére és az MK. 95. számú állásfoglalás általa idézett részére alapítottan a felmentés rendeltetésellenességét.

Az Alkotmánybíróság a 8/2011. (II.18.) AB határozatában a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontot az Európai Unió Alapjogi Chartája és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény alapján is vizsgálta (IV. pont). Mindezeket is figyelembe véve a jogszabályt a jövőre nézve semmisítette meg. Ezen kívül a 34/2012. (VII.17.) AB határozatában kimondta a 8/2011. (II.18.) AB határozata közzétevése és a megsemmisítés időpontja (2011. május 31.) közötti időre nézve a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontjának határozott idejű alkalmazása lehetőségét és egyben kötelezettségét mindenki számára (III. pont).

A törvényszék a fentieket figyelmen kívül hagyva és részletes indokai kifejtése nélkül, megalapozatlanul a kereseten és a fellebbezés keretein túlterjeszkedve határozott arról, hogy a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontja ellentétes a nemzetközi szabályokkal”[helyesen az Európai Unió Alapjogi Chartája uniós jogszabály, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény nemzetközi egyezmény; Pp. 206. § (1) bekezdés, Pp. 253. § (3) bekezdés, 275. § (2) bekezdés]. A kifejtettek alapján a felmentés nem jogellenes.

Az alperes jogszabály megjelölése nélkül, továbbá megalapozatlanul állította, hogy az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény (Egyezmény) személyi hatálya nem terjed ki a közszolgálatban foglalkoztatottakra. Az Emberi Jogok Európai Bírósága a K.M.C. - Magyarország ügyben (1954/11. számú kérelem) meghozott ítéletében -egyebek mellett - azt mondta ki, hogy Magyarország (nem az alperes) egy köztisztviselő esetében megsértette az Egyezmény 6. bekezdésének 1. cikkét. Az Egyezményt kihirdető 1993. évi XXXI. törvény Egyezmény című fejezete, 1. cikke és további rendelkezései, valamint az említett ítélet alapján az alperes jogi álláspontja téves. Ennek azonban az adott ügyben az Alkotmánybíróság 8/2011. (II.18.) AB határozata alapulvételével a felülvizsgálati kérelemben előadott fő jogkérdés (felmentés jogellenessége) elbírálásánál az adott esetben nincs jelentősége.

Mfv.I.10.089/2014/7.

A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelemként is értékelendő ellenkérelmében hivatkozott először az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló Egyezmény 6. cikkében foglaltakra. Tekintettel arra, hogy ilyen indítványt a korábbi eljárásban nem terjesztett elő, az Egyezményben foglaltakra konkrétan nem hivatkozott, azt a felülvizsgálati eljárásban sem tehetette meg [Pp. 235. § (1) bekezdés, Pp. 275. § (1) bekezdés].

Mfv.I.10.090/2014/5.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében nem támadta a törvényszék ítéletének azon megállapítását, miszerint az alperes jognyilatkozata azért is jogellenes, mert megsértette az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény 13. cikkét és a 6. cikk (1) bekezdését. A Pp. 275. § (2) bekezdés szerint a Kúria a jogerős határozatot az adott esetben csatlakozó felülvizsgálati kérelem hiányában a felülvizsgálati kérelem keretei között nem vizsgálhatta felül, tehát nem értékelhette, hogy a törvényszék az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény 13. cikkének és 6. cikke (1) bekezdésének megsértését helytállóan állapította-e meg az alperes terhére. Ebből következően a felülvizsgálati kérelemmel nem támadott indok alapján a felmentést jogellenesnek kell tekinteni.

Mfv.I.10.092/2014/6.; Mfv.I.10.093/2014/6.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében utalt az emberi jogok és az alapvető szabadságok Egyezménye (Egyezmény) 13. cikkében foglaltak megsértésére is. Arra azonban a korábbi eljárásban nem hivatkozott, így az a felülvizsgálati eljárásnak már nem lehetett tárgya [Pp. 275. § (1) bekezdés].

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.V.35.522/2013/4.

A Kúria, mivel a rendelkezésre álló adatok alapján dönthet és bizonyítást nem vehet fel, a jogvita eldöntéséhez szükséges tényállás megállapítása érdekében az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

Az Alkotmánybíróság az 37/2011. (V. 10.) AB számú határozatában megállapította, hogy az 2010. évi XC. törvény módosításáról szóló 2010. évi CXXIV. törvény 2. § (1) bekezdésének a „„ rendelkezéseit a 2005. január 1. napját követően megszerzett jövedelmekre kell alkalmazni” szövegrésze alkotmányellenes, ezért azt a hatályba lépésére, 2010. december 30. napjára visszaható hatállyal megsemmisítette. Kimondta, hogy a megsemmisítést követően a 2. § (1) bekezdése a következő szöveggel maradt hatályban: „Ez a törvény 2010. december 30. napján lép hatályba”. Az Alkotmánybíróság e határozatában - a 2010. évi CXXIV. tv. 1. §-ával kiegészített - 2010. évi XC. törvény 8-12. §-a alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványokat elutasította.

Az Alkotmánybíróság 184/2010. (X. 28.) AB határozat számú határozatában azt állapította meg, hogy az 2010. évi XC. törvény 8-12. §-a és 133. §-a alkotmányellenes, ezért ezeket a rendelkezéseket a hatályba lépésükre - 2010. október 1-jére - visszaható hatállyal megsemmisítette. Az Alkotmánybíróság 2010. évi XC. törvény 9. § (2) bekezdésének, a 2000. évi LXVI. törvénnyel kihirdetett, a fizetett éves szabadságról szóló, a Nemzetközi Munkaügyi Konferencia 1970. évi 54. ülészakán elfogadott 132. számú Egyezmény 11. cikkébe, mint nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára irányuló indítványt elutasította. Visszautasította továbbá az 2010. évi XC. törvény 9. §-

ának a 2009. évi VI. törvénnyel kihirdetett Módosított Európai Szociális Karta 4. cikkébe ütközésének vizsgálatára irányuló indítványt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében - az előzőekben ismertetett Alkotmánybírósági döntésekre figyelemmel -alappal hivatkozott arra, hogy az Alkotmánybíróság nem vizsgálta a perben is vitatott jogszabályi rendelkezések általa megjelölt nemzetközi szerződésbe ütközését, mivel nem volt előtte olyan indítvány, amely jogosulttól származott volna. Téves tehát az a jogerős ítéleti megállapítás, mely szerint az Alkotmánybíróság minden, a felperes keresetében vitatott kérdésben elvégezte volna a vizsgálatot. A felperes ezért helytállóan hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében nevesített, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) szabályai megsértésére.

A strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) Kamarája a 41838/11. számú határozatban 2013. július 2-án, a 66529/11. számú határozatban 2013. május 14-én, a 49570/11. számú határozatban pedig 2013. június 25-én megállapította, hogy a törvényes végkielégítéseknél az 2010. évi XC. törvény szerinti 98%-os adómérték ellentétes az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkével (tulajdon védelme). A Magyar Állam a Kamara 41838/11., és a 49570/11. számú ítéletének meghozatalát követően kérte az ügynek a Nagy Kamara elé terjesztését, amely ezt a kérelmet nem fogadta el, így a határozatok véglegessé váltak. Az Egyezmény 46. cikk 1. pontja szerint a Magas Szerződő Felek vállalják, hogy magukra nézve kötelezővé tekintik a Bíróság végleges ítéletét minden ügyben, amelyben félként szerepelnek." Az EJEB döntése, amelynek értelmében a 98%-os adómérték az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkével ellentétes, kötelező a Magyar Államra.

Az Alkotmánybíróság a 6/2014. (II.26.) számú, 2014. február 24-én kelt határozatában (a továbbiakban: 6/2014. (II.26.) AB határozat) nem látott okot arra, hogy eltérjen attól a tartalomtól, amelyet az EJEB döntései értelmezés útján az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkének tulajdonítottak a különadó mértékével összefüggésben. Az Alkotmánybíróság ezért azt állapította meg, hogy az 2010. évi XC. törvény a 2010. évi CXXIV. törvény 1. §-ával kiegészített, 2013. december 30-ig hatályban volt 10. §-a nemzetközi szerződésbe ütközik, nem alkalmazható a Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 8.K.27.147/2013. szám alatt folyamatban volt eljárásban, továbbá valamennyi bármely bíróság előtt folyamatban lévő ugyanilyen ügyben. Visszautasította egyben az e törvényhely alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló bírói kezdeményezést. Az Alkotmánybíróság határozatának indokolásában (35-40. bekezdések) utalt arra, hogy a hozzá benyújtott bírói kezdeményezéseket követően módosult az 2010. évi XC. törvény 10. §-a, az kiegészült a 12/C. §-al, mely szerint az egyes törvényeknek agrár- és környezetügyi tárgyban történő módosításáról szóló 2013. évi CCL. törvénnyel megállapított 10. §-t a 2014. január 1-jén vagy azt követően megszerzett bevételekre kell alkalmazni. A 2013. évi CCL. törvény 138. § (2) bekezdése pedig kimondta, hogy az 2010. évi XC. törvény 10.§-ában a 98'szövegrész helyébe 75'szöveg lép. Ez a módosítás tehát megváltoztatta az 2010. évi XC. törvény 10. §-át, így annak megsemmisítése és hatályvesztése már meghaladottá vált, másrészt alkalmazási kényszert írt elő a bírói kezdeményezés szerinti esetekben. Utalt arra is, hogy az Alaptörvény Q. cikk (2) bekezdéséből egyebek között az következik, hogy a nemzetközi jog és magyar jog összhangjának biztosítása nem csak jogalkotói feladat, hanem valamennyi állami szervnek kötelezettsége, amikor a jogszabályokat értelmezni kell, s ez azt jelenti, hogy az alkalmazandó jogszabályt a nemzetközi jogra is figyelemmel, azzal összhangban kell értelmezni.

A felperes az ABtv. 23. §-a szerinti szabályozásra figyelemmel alappal hivatkozott arra is, hogy alkotmányjogi panasszal egyedi ügyben érintett személy az Alkotmánybírósághoz csak akkor fordulhat, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban Alaptörvény ellenes jogszabály alkalmazása folytán Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Egyedi normakontroll eljárást kezdeményezni - az ABtv. 25. §-ából következően - csak a bíró jogosult az előtte folyamatban lévő egyedi ügyben.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése akként rendelkezik, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely jogát vagy jogos érdekét sérti. Az Alaptörvény 28. cikke értelmében a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak

megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. A jogrendszer egysége is megköveteli, hogy minden jogszabályt ne csupán önmagában és funkcióját tekintve, hanem mindenekelőtt az Alaptörvénnyel összhangban, arra figyelemmel értelmezzenek a bíróságok. Az Alaptörvény értelmében nemcsak a bírósági, hanem a XXIV. cikk folytán a közigazgatási hatósági eljárásokban is érvényesíteni kell a tisztességes eljárás követelményét. A hatóság fogalmába tágabb értelemben minden jogalkalmazó szerv beletartozik, így a közigazgatási szervek mellett a bíróságok is, ez utóbbiakra elsősorban az Alaptörvény XXVIII. cikke szerinti fair eljárás elve vonatkozik.

Az előzőekben ismertetett adatokra és az alaptörvénybeli szabályozásra figyelemmel alakította ki a Kúria jogi álláspontját, amely a következő:

Az önellenőrzés olyan jogintézmény, amelyre az adózó elévülési időn belül jogosult. E jogintézmény a célját, rendeltetését akkor tölti be, ha alkalmas azon bevallások, befizetések korrigálására is, amelyek beadására, teljesítésére Alkotmányba, Alaptörvénybe, vagy nemzetközi szerződésben ütköző módon került sor.

A Kúriának nem kellett kezdeményeznie az Alkotmánybíróság eljárását, mert az 37/2011. (V. 10.) AB határozat, 184/2010. (X. 28.) AB határozat, és az 6/2014. (II.26.) AB határozat, továbbá az EJEB határozatok a perbeli ügyre nézve is egyértelmű, kötelezően alkalmazandó rendelkezéseket és iránymutatásokat tartalmaznak nemcsak az adóhatóságra, hanem a közigazgatási perekben eljáró bíróságokra is.

A Kúria - mivel a rendkívüli jogorvoslati eljárásban a Pp. 275.§-a értelmében csak a rendelkezésére álló adatok alapján dönthet, és bizonyítást nem vehet fel -a jogvita eldöntéséhez irányadó tényállás megállapításához szükséges adatok hiányában -- érdemben nem hozhatott döntést, tehát nem teljesíthette azt az 6/2014. (II.26.) AB határozatban előírt kötelezettséget sem, mely szerint az AB határozatokba és az Egyezménybe ütköző jogszabályhelyet nem alkalmazhatja. A Kúria rendelkezésére álló adatok hiányosak, mert nem került csatolásra a felperes bevallása, nem állapítható meg, hogy a különadó fizetési kötelezettsége, mikor és mely törvényhelyeken alapult, ezek jogalapját az Alkotmánybíróság határozataiban megsemmisítette-e, alapos- e, vagy sem az a felperesi érvelés, mely szerint különadó fizetési kötelezettsége az alkotmánybírósági és EJEB határozatok szerint nem áll fenn, esetében jogszabály alapján törvényesen kifizetett végkielégítésről és szabadságmegváltás elvonásról van-e szó, időközben sor került-e vagy sem a felperes által megfizetett különadó részleges, vagy teljes körű visszatérítésére, van-e olyan nem teljesített, de az előzőekben ismertetettek döntések értelmében jogos igénye a felperesnek, amit az adóhatóságnak és a bíróságnak az önellenőrzés kapcsán figyelembe kellett volna vennie.

Utal a Kúria arra, hogy a Kfv.VI.35.595/2012/14. számú határozatában az 6/2014. (II.26.) AB határozat kapcsán rögzített jogi álláspontot - mivel azzal egyetért -döntésének meghozatalnál nem hagyta figyelmen kívül.

KV.37.488/2014/3.

A jóhiszemű és rendeltetészerű joggyakorlás követelményébe ütközik az a jelölő szervezet által kiadott sajtótermékben szereplő cikk, amely hamis tényállításokat tartalmaz.

4. A közszereplők kritizálhatósága a véleménynyilvánítási szabadság egyik értelmezési területe. Hazai és nemzetközi emberi jogi standardok szerint a politikai közszereplők vonatkozásában a kritika határai szélesebbek, mint más személyek esetében. Bár a becsület büntetőjogi védelmével összefüggésben került kidolgozásra, de általános tartalma szerint figyelembe veendő, hogy a véleménynyilvánítási szabadság által nyújtott oltalom szempontjából különbséget kell tenni tényállítás és értékítélet között. A strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága az 1986. július 8-án meghozott Lingens kontra Ausztria ügyben kifejtette, hogy különbséget kell tenni tények és értékítéletek között, mivel az előző megléte bizonyítható, az utóbbiaké lehetetlen. Erre alapozva az Alkotmánybíróság a 36/1994. (VI.24.) AB határozatban az értékítélet alkotmányos védelmének rögzítése mellett úgy vélekedett, hogy nem áll a véleménynyilvánítás védelme alatt a közszereplő becsületének csorbítására alkalmas azon hamis tényállítás, híresztelés, illetve ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezés használata, ha a tényt állító, híresztelő, illetve ilyen tényre közvetlenül utaló személy tudta, hogy a közlése lényegét tekintve

valótlan vagy azért nem tudott annak valótlanágáról, mert a hivatása vagy foglalkozása alapján (pl. újságíró) a reá irányadó szabályok szerinti figyelmet, körültekintést elmulasztotta.

A Kúria polgári ítélkezése személyiségi jogi perekben is követi az értékítélet és tényállítás közötti különbségtételt (lásd. pl. Pf.IV.25.270/2002/8; Pfv.IV.21.185/2011/6; Pfv.IV.20.292/2013/5. stb. számú ítéleteket).

Választási ügyekben maga a Nemzeti Választási Bizottság határozata is idézi a Kúria Kvk.IV.37.429/2010/6. és Kvk.III.37.211/2006/3. számú végzéseit, amelyek szerint a Ve. 2. § (1) bekezdés e) pontjában meghatározott választási alapelv sérelme akkor állapítható meg, ha a választásban érintett résztvevők a választással kapcsolatos jogukat - ezek között a kampánytevékenység folytatásának jogát - oly módon gyakorolják, hogy egyes tények elhallgatásával, vagy elferdítésével megkísérlik a választókat megtéveszteni, és ezáltal politikai ellenfeleik választási esélyeit csökkenteni (tényállítás), míg a felülvizsgálati kérelem jelöli a Kvk.III.37.211/2006/3 és Kvk.III.37.107/2008/2. számú végzéseket, amelyek a kérelmező értelmezése szerint kimondják, hogy értékítélet kifejezésével a választási alapelvek sérelme nem valósítható meg, még akkor sem, ha az adott megnyilvánulás éles megfogalmazást tartalmaz (értékítélet).

5. A Kúria a fentiekben (II/3. pont) megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem tárgyát képező cikkben az OEVB és a Nemzeti Választási Bizottság által elbírált megfogalmazás tényállításnak minősül, s mint ilyen nem áll az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésben megfogalmazott véleménynyilvánítás szabadsága védelme alatt. Megalapozottan állapította meg ezért a Nemzeti Választási Bizottság az 1007/2014. számú határozatában, hogy az ügyben sérült a Ve. 2. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt esélyegyenlőség elve és a 2. § (1) bekezdés e) pontja szerinti jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye.

Nyilvánvaló ugyanis, hogy a véleményszabadság által nem védett hamis tényállítás kihat az érintett jelölt esélyeire, ez pedig a Ve. 2. § (1) bekezdés c) pontja sérelmét eredményezi. A Kúria a Ve. 2. § (1) bekezdés e) pontjával összefüggésben a Kvk.IV.37.359/2014/2. számú végzésében rögzítette, hogy a rendeltetésszerű joggyakorlás sérelme több a jogsértés megállapíthatóságánál: abban felismerhetően meg kell nyilvánulnia annak a szándéknak, amely a formális jogkövetés égisze alatt a jogintézményben rejlő tartalom kihasználására irányul. Jelen ügyben a Ve. 2. § (1) bekezdés e) pontja is sérül, mert a havilap tekintetében elvárható az a gondosság, hogy az adott ügyben kifejtteni kívánt álláspontot az intézményvezetők kinevezésének valós jogi és ténybeli rendjébe ágyazva mutassa be. A tények nem valós bemutatása nem azonos az éles megfogalmazással.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András, Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna, Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.